

കഥയ്ക്കു പിന്നിലെ വ്യക്തി

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങൾ റഷ്യയിലെ ഒരു ഉൾനാടൻ പട്ടണം. അവിടത്തെ കോടതിയിൽ സാക്ഷിപരയാൻ ഒരു യഹൂദ റബ്ബിക്കു വേണ്ടിവന്നു. സമയമായി. ജഡ്ജി പ്രവേശിച്ചു. ബഞ്ച് ക്ലാർക്ക് സാക്ഷിയുടെ പേര് വിളിച്ചു. റബ്ബി എഴുന്നേറ്റ് കൂട്ടിൽ കയറി. ഇനി വേദപുസ്തകം തൊട്ടു 'സത്യം മാത്രമേ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കൂ' എന്ന ഒരു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം. അതിനായി യഹൂദ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥമായ 'തോറ' എടുത്തു മുന്നിൽ വച്ചു. പക്ഷേ റബ്ബി അങ്ങനെയൊരു സത്യം ചെയ്യാൻ മടിച്ചു. കാരണം 'താൻ സത്യം മാത്രമേ പറയൂ. ഒരിക്കലും നുണ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെയുള്ള തനിക്ക് ഇത്തരം ഒരു സത്യപ്രസ്താവനയുടെ ആവശ്യമില്ല. തന്റെ വാക്ക് വാക്കാണ്'. ഇതാണ് റബ്ബിയുടെ ന്യായം.

യഹൂദന്മാരെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പുള്ളയാളായിരുന്നില്ല ജഡ്ജി. ഇങ്ങനെയൊരു ഭ്രാന്തനെ സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു കോടതിയുടെ സമയം എന്തിനു പാഴാക്കുന്നു എന്ന മട്ടിൽ ജഡ്ജി വക്കീലിനെ നോക്കി. റബ്ബിയുടെ വക്കീൽ എഴുന്നേറ്റു: "അദ്ദേഹം പറയുന്നത് സത്യമാണ് യുവർ ഓണർ, സത്യമല്ലാതെ എന്റെ സാക്ഷി ഒരിക്കലും ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവക്കാരനാണു യുവറോണർ. ഞാൻ ഈ റബ്ബിയുടെ ഗ്രാമത്തിൽച്ചെന്നപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി നാട്ടുകാർ പറയുന്ന ഒരു കഥ കേട്ടു. ഇവരുടെ പെസഹാപ്പെരുനാളിന് സാധുക്കൾക്ക് വിതരണം ചെയ്യാനായി ധനികരിൽനിന്നും പിരിച്ചെടുത്ത കുറേപ്പണം ഇയാളുടെ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. വിതരണം ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിന്റെ തലേന്ന് രാത്രി ഒരു കള്ളൻ വീട്ടിൽ കടന്നു പണപ്പെട്ടി സഹിതം മോഷ്ടിച്ചു. ശബ്ദം കേട്ടുണർന്ന റബ്ബി നോക്കുമ്പോൾ പണവുമായി ഓടുന്ന കള്ളനെയാണ് കണ്ടത്. അയാൾ കുറച്ചുകലെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. റബ്ബി പുറകേ ഓടി. അവന് കേൾക്കാമെന്നുള്ളത്ര അടുത്തപ്പോൾ അയാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു 'നീ അതെടുത്തോളൂ മോനേ, ഞാൻ നിനക്ക് തന്നതായിക്കരുതിക്കോ, മോഷ്ടിച്ചെടുത്തതാണെന്ന് നീ വിചാരിക്കല്ലേ!' കള്ളൻ അതു കേട്ടു കാണുമെന്ന് തോന്നിയതു കൊണ്ട് പിന്നെ റബ്ബി പുറകേ ഓടിയില്ല. തിരികെ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. കള്ളൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ഓടിപ്പോയി. പണം നഷ്ടമായ ചിന്തയല്ല എന്റെ സാക്ഷിക്കുണ്ടായത് യുവറോണർ. ഒരുത്തൻ മോഷ്ടാവായി നരകത്തിൽപ്പോകുമല്ലോ എന്ന ദുഃഖമായിരുന്നു അയാൾക്ക്. അവന്റെ പാപം ഇല്ലാതാക്കാനാണ് 'ഞാനിത് നിനക്കു തന്നു എന്നു നീ വിചാരിച്ചോളൂ' എന്നു പറഞ്ഞ് പുറകേ ഓടിയത്." വക്കീൽ ഒരു നിമിഷം നിർത്തി.

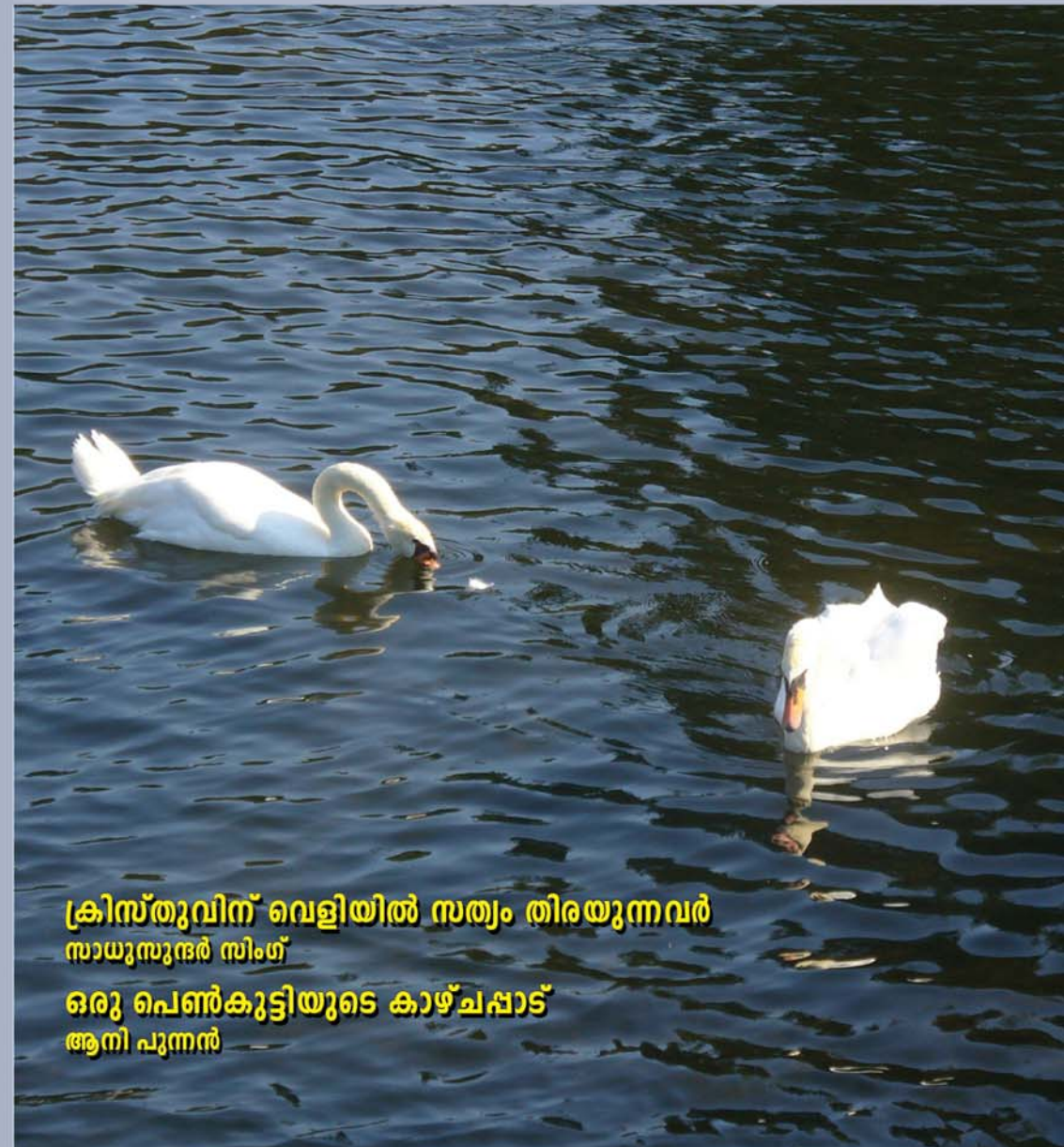
ജഡ്ജിക്ക് ചിരി വന്നു. അയാൾ വക്കീലിനോട് ചോദിച്ചു. 'നിങ്ങളീ അസംബന്ധമൊക്കെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?' 'ഇല്ല. യുവറോണർ, ഞാനും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അവിടെയുള്ളയാളുകൾ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിപറയുന്നത് പറഞ്ഞുവെന്നെയുള്ളു. കഥയാണ്. അത്യുക്തിയുണ്ടാവാം. പക്ഷേ, യുവറോണർ, ചിന്തിക്കേണ്ട വിഷയമെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ ഇങ്ങനെയൊരു കഥ എന്തെയോ താങ്കളേയോ പറ്റി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ എന്നതാണ്!"

ജഡ്ജി പിന്നീടൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. സത്യം ചെയ്തത് കൂടാതെ തന്നെ സാക്ഷിയെ വിസ്തരിക്കാൻ അയാൾ ആംഗ്യം കാണിച്ചു.

ജീവമൊഴികൾ

വാല്യം 12 - ലക്കം 6

ജൂൺ 2014

**ക്രിസ്തുവിന് വെളിയിൽ സത്യം തിരയുന്നവർ
 സാധുസുന്ദർ സിംഗ്**

**ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട്
 ആനി പുന്നൻ**

JEEVAMOZHICAL
ജീവമൊഴികൾ
 നാമാ... നിത്യജീവന്റെ മൊഴികൾ
 നിന്റെ പക്കലുണ്ടല്ലോ (യോഹ 6: 68)
 വാല്യം 12 ജൂൺ 2014 ലക്കം 6

വാർഷിക സ്വമേധ സാഹവന	
ഇന്ത്യയിൽ	Rs.100/-
ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറത്തു	Rs.700/-

എം. ഒ. / ഡി. ഡി.
 അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം :
ജീവമൊഴികൾ
 കുമാരനല്ലൂർ പി. ഒ., കോട്ടയം,
 കേരള-686 016,
 ഫോൺ 0481-2391519, 8281027519
 e-mail : jeevamozhikal@gmail.com
 www.jeevamozhikal.org

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ

ദേഹി

നാം
 മാസസാന്തരപ്പെട്ടു
 ജഡത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ
 വിട്ടൊഴിയുമ്പോൾ
 നമ്മുടെ ദേഹിയെക്കൂടെ
 സിംഹാസനത്തിൽ
 നിന്നിറക്കേണ്ടതാണ്.

മൊഴിമുത്തുകൾ

പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് അതീതർ

പാപം ഒരിക്കലും സ്വയം ഇല്ലാതാകുകയില്ല. അതിനെ വേരൊടെ പിഴുതു നശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ ബാധിച്ച് എല്ലാ വിവേചനാബോധവും നഷ്ടപ്പെടുത്തും. അതിനെ പിന്തുണയ്ക്കാൻ തിരുവെഴുത്തിൽ നിന്നുള്ള വാക്യങ്ങൾ പോലും അതു നിരത്തിവയ്ക്കും. ഒടുവിൽ ക്രിസ്തീയപ്രസംഗങ്ങൾ നിങ്ങളെ സ്പർശിക്കാതാകും.

ഡേവിഡ് വിൽക്കോഴ്സ്

കുട്ടയിലെ മുട്ടകൾ

'ഞാൻ ആരെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അറിയുന്നു. അവൻ എന്റെ ഉപനിധി ആ ദിവസംവരെ സൂക്ഷിപ്പാൻ ശക്തൻ എന്ന് ഉറച്ചുചിരിക്കുന്നു.'

(2 തിമൊഥെയോസ് 1:12)

OH!

AW TOZER

Then said I: "Ah, Lord God! Behold, I cannot speak, for I am a youth."

--Jeremiah 1:6

To be articulate at certain times we are compelled to fall back upon "Oh!" or "O!"--a primitive exclamatory sound that is hardly a word at all and that scarcely admits of a definition....

In theology there is no "Oh!" and this is a significant if not ominous thing. Theology seeks to reduce what may be known of God to

intellectual terms, and as long as the intellect can comprehend it

can find words to express itself. When God Himself appears before the mind, awesome, vast and incomprehensible, then the mind sinks into silence and the heart cries out "O Lord God!" There is the difference between theological knowledge and spiritual experience, the difference between knowing God by hearsay and knowing Him by

acquaintance. And the difference is not verbal merely; it is real and serious and vital.

We Christians should watch lest we lose the "Oh!" from our hearts....

When we become too glib in prayer we are most surely talking to ourselves.

When the calm listing of requests and the courteous giving of proper thanks take the place of the burdened prayer that finds utterance difficult we should beware the next step, for our direction is surely down whether we know it or not.

Born After Midnight, pp. 86-87

എഡിറ്റോറിയൽ

മനുഷ്യരെ യേശുവോൾ സംഭവിക്കുന്നത്....

പ്രവാചകന്മാർ ചിലപ്പോൾ അല്പം സർക്കാസ്സിക്കാവും. അല്ലെങ്കിൽ നോക്കുക, യേശുപ്രവാചകന്റെ ഒരു പ്രയോഗം: 'മൂക്കിൽ ശ്വാസമുള്ള മനുഷ്യനെ വിട്ടൊഴിയുവിൻ; അവനെ എന്തു വില മതിപ്പാ നുള്ളൂ?' (2:22)

മനുഷ്യനെ എന്തു പേടിപ്പാനുള്ളൂ എന്നു പറയാമായിരുന്നിടത്ത് മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സിന്റെ നിസ്സാരതയെയും അതു മനസ്സിലാക്കാതെയുള്ള അവന്റെ 'അമ്പമ്പട ഞാനേ' എന്ന മനോഭാവത്തെയും ഓർത്തുപോയപ്പോൾ 'മൂക്കിൽ ശ്വാസമുള്ള മനുഷ്യനെ' എന്നു പരിഹാസത്തിന്റെ മേമ്പാടി ചേർത്തു വിശേഷിപ്പിച്ചപ്പോഴേ പ്രവാചകനു തൃപ്തിയായുള്ളൂ!

ശരിയല്ലേ? മൂക്കിൽ ഒരു ശ്വാസമുണ്ടെന്നുള്ളതു മാത്രമല്ലേ മനുഷ്യനെ മൺപൊടിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്? മൂക്കിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വിട്ട ശ്വാസം മടങ്ങി വന്നില്ലെങ്കിൽ അവൻ മരിച്ചു മണ്ണോടു ചേരും. ഇത്രയേയുള്ളൂ.

നാം ഒരു മനുഷ്യനെ യേശുവോൾ, അനാവശ്യമായി വിലമതിക്കുമ്പോൾ, ഫലത്തിൽ അവന്റെ ദാസനായി മാറുകയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ദാസനാകാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ട് ഒടുവിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ദാസനായി അവസാനിക്കുന്നത് എത്ര ദുഃഖകരം! അതുകൊണ്ട് പൗലൊസ് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നു: 'നിങ്ങളെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇനി മനുഷ്യർക്കു ദാസന്മാരാകരുത്' (1 കൊരി. 7:23).

സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ, പലവിധത്തിൽ നാം മനുഷ്യരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരാം. നാം പോലും അറിയാതെ അങ്ങനെ സംഭവിക്കാം. ക്രിസ്തുയേശുവിൽ സ്വതന്ത്രരായി വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നാം പിന്നേയും അടിമനൂകത്തിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകാവുന്ന അത്തരം അഞ്ച് മനോഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാം.

ഒന്ന് - *മനുഷ്യരുടെ ബഹുമാനവും അംഗീകാരവും തേടുമ്പോൾ നാം അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരുകയാണ്.*

മനുഷ്യരുടെ - അത് ക്രിസ്തീയലോകത്തിന്റെ ആയാലും-ബഹുമാനവും അംഗീകാരവും നേടാനുള്ള താര ആത്യന്തികമായി നമ്മെ മനുഷ്യരുടെ അടിമകളാക്കിത്തീർക്കും. നാം ആഗ്രഹിക്കാത്തത് ചെയ്യാൻ അത് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കും. ഇതിന് രണ്ട് ക്ലാസിക ഉദാഹരണങ്ങളാണ് പീലാത്തോസും ഹെരോദാവും. ഹെരോദാവിനു യോഹന്നാൻ സ്നാപകനെ വധിക്കണമെന്ന് തരിവും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആളുകളെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച അവന് ഒടുവിൽ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത വലിയ തിമ ചെയ്യേണ്ടി വന്നു (മർക്കോസ് 6:26). പീലാത്തോസിനും സംഭവിച്ചത് ഇതുതന്നെ. ആളുകളുടെ കൈയടി കൊതിച്ചു, കൈസറുടെ സ്നേഹിതനാകാൻ ആഗ്രഹിച്ച (യോഹന്നാൻ 19:12), പീലാത്തോസിന്റെ പതനം എത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു!

മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ നല്ല പേരിനായുള്ള ആഗ്രഹം കള്ളംപറയുന്നതിനും വീരവാദം പറയുന്നതിനും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കും. നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ആളുകളുടെ മതിപ്പ് നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ കള്ളം പറയും. ആളുകളുടെ മാനം നേടാൻ സ്വയംപ്രശംസ നടത്തുകയും ചെയ്യും!

മനുഷ്യമാനം തേടാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ആത്യന്തികമായി മനുഷ്യരുടെ ദാസന്മാരായി മാറും, ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരല്ലാതായി മാറും.- ഇക്കാര്യം എത്രയും വ്യക്തമായിരുന്നു പൗലൊസിന്. 'ഇപ്പോൾ ഞാൻ മനുഷ്യരെയോ ദൈവത്തെയോ സന്തോ

ഷിപ്പിക്കുന്നത്? അല്ല, ഞാൻ മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നുവോ? ഇന്നും ഞാൻ മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദാസനായിരിക്കുകയില്ല' (ഗലാത്യർ 1:10).

യേശുവിന്റെയും നിലപാട് ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു 'ഞാൻ മനുഷ്യരോട് ബഹുമാനം വാങ്ങുന്നില്ല. തമ്മിൽതമ്മിൽ ബഹുമാനം വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഏക ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള ബഹുമാനം അന്വേഷിക്കാത്ത നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ വിശ്വസിപ്പാൻ കഴിയും' (യോഹന്നാൻ 5:41, 44)

രണ്ട് - *മനുഷ്യരോട് ക്ഷമിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ നാം അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരുകയാണ്.*

നമ്മോട് തെറ്റുചെയ്ത ഒരാളോട് നാം ക്ഷമിക്കാതിരുന്നാൽ അയാൾക്കല്ല നമുക്കാണ് നഷ്ടം. നിത്യതയിലെ നഷ്ടം മാത്രമല്ല, ഇന്ന് ഈ ലോകത്തിൽതന്നെ ഫലത്തിൽ നാം അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരും. അത് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാം: ഒരു യജമാനനെയും അയാളുടെ ദാസനെയും പറ്റി ചിന്തിക്കുക. ദാസന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് യജമാനനായിരിക്കും. യജമാനൻ ഇപ്പോൾ വരുമോ? പറഞ്ഞേൽപ്പിച്ചതെല്ലാം തനിക്ക് ചെയ്തുതീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞോ? യജമാനന് ഇത് പ്രസാദകരമാകുമോ?... എന്നുവേണ്ട അവന്റെ ഓർമ്മകളിലും ചിന്തകളിലും സദാ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് യജമാനനാണ്. യജമാനനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളുടേയും ഭയംകലർന്ന ചിന്തകളുടേയും തടവുകാരനാണവൻ എന്നുപറയാം. അതിൽനിന്ന് അവനൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഇതേ സമയം യജമാനനോ? യജമാനനു തന്റെ ദാസൻ ഒരു പ്രശ്നമേയല്ല. വല്ലപ്പോഴും അവനെ ഒന്ന് ഓർത്തെങ്കിലായി. അയാൾ തന്റെ ദാസനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളുടെയും ഓർമ്മകളുടെയും ഒരു തടവുകാരനല്ല. ഇനി നോക്കുക. നാം ഒരാളോട് ഹൃദയപൂർവ്വം ക്ഷമിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഓർമ്മകളിലും ചിന്തകളിലും സദാ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് അയാളായിരിക്കും. അയാൾ നമ്മോടു ചെയ്ത തെറ്റുകൾ, നന്ദികേടുകൾ എല്ലാം ഓർത്തും ചിന്തിച്ചും ഫലത്തിൽ മാനസികമായി നാം അയാളുടെ തടവുകാരനായി മാറുകയാണ്. കർത്താവ് ഈ കാര്യം പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക: 'നിന്റെ പ്രതിയോഗിയോടു കൂടെ വഴിയിൽ ഉള്ളപ്പോൾ തന്നെ വേഗത്തിൽ അവനോട് ഇണങ്ങിക്കൊൾക; അല്ലാത്താൽ പ്രതിയോഗി നിന്നെ ന്യായാധിപനും ന്യായാധിപൻ ചേവകനും ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് നീ തടവിലായിപ്പോകും' (5:25).

നമ്മോടു തെറ്റു ചെയ്തവന്റെ ദാസനായിരിക്കേണ്ട കാര്യമെന്താണ്? അതുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കുക. സ്വതന്ത്രനാകുക (റോമർ 12:21)

മൂന്ന് - *ആളുകളുടെ തെറ്റായ വിമർശനങ്ങൾ തള്ളിക്കളയാതിരിക്കുമ്പോൾ നാം അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരുകയാണ്.*

വിമർശനങ്ങൾ രണ്ടുതരം. സൂഷ്ട്യമുഖവും നാശോന്മുഖവും. ഇതിൽ സൂഷ്ടിപരമായ വിമർശനങ്ങളെ നാം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, നമ്മെ നശിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള തെറ്റായ വിമർശനങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുകയും വേണം. പിശാചിന്റെ പിണിയാളുകളായ ചിലർ നടത്തുന്ന തെറ്റായ വിമർശനങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് അനാവശ്യമായ കുറ്റബോധത്തിലും തുടർന്ന് നിഷ്ക്രിയത്വത്തിലും തലപൂഴ്ത്തുന്നത് താഴ്മയല്ല. പൗലൊസിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഉദാഹരണം കാണുക. അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തി അവസാന അധ്യായത്തിൽ കപ്പൽച്ചേരത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് മെലിത്ത എന്ന ദ്വീപിൽ അഭയംതേടിയിരുന്ന പൗലൊസ് തീ കായുന്നതിനിടയിൽ കുറെ വിരക് (ശേഷം പേജ് 33 ൽ)

വേണം, മനുഷ്യരെ ഭയപ്പെടാത്ത നേതൃത്വം

എ.ഡബ്ല്യു.ടോസർ

നേതാക്കന്മാർ എന്തായിരിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ ജനങ്ങളും എത്രയും വേഗം എത്തിച്ചേരും-ഇത് യാഥാർത്ഥ്യമാണ്, എല്ലാ ചരിത്രങ്ങളും പോലെ, ബൈബിളിൽ കാണുന്ന യിസ്രായേലിന്റേയും യഹൂദയുടേയും ചരിത്രവും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. രാജാക്കന്മാരാണ് ജനങ്ങളുടെ ധാർമ്മിക നിലപാടുകൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

പൊതുജനത്തിന് ഒരിക്കലും ഒരു സംഘം മാത്രമായി ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഒരു നേതാവില്ലെങ്കിൽ അത് തലയില്ലാത്ത ഉടൽ പോലെയാണ്. തലയില്ലാത്ത ശരീരം ശക്തിയില്ലാത്തതല്ലേ. എപ്പോഴും നയിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നേ മതിയാവൂ. കൊള്ളയിലും കൊലയിലും ഏർപ്പെടുന്ന ജനക്കൂട്ടം പോലും നാം ചിന്തിക്കുന്നതു പോലെ

നേതാവിന് പെട്ടെന്ന്, അനായാസമായി ജനത്തെ നയിക്കാൻ കഴിയും. കുബുദ്ധിയും ലൗകികനുമായ ഒരു നേതാവിന് ഒരു ജനസമൂഹത്തെ മുഴുവനും ബന്ധനത്തിലാക്കാനും കഴിയും.

നന്മയായാലും തിന്മയായാലും ആത്മികലോകത്ത് ജനങ്ങൾ നേതാക്കന്മാരെ അനുഗമിക്കും എന്നതു തികച്ചും സത്യമാണ്. ഒരു നല്ല മനുഷ്യന് ഒരു ജനതയുടെ മുഴുവൻ ധാർമ്മിക നില വാരത്തെയും പൂർണ്ണമായും മാറ്റിമറിക്കുവാൻ സാധിക്കും. കുബുദ്ധിയും ലൗകിക നുമായ ഒരു നേതാവിന് ആ ജനസമൂഹത്തെ മുഴുവനും ബന്ധനത്തിലാക്കാനും കഴിയും. ഒരു പഴഞ്ചൊല്ല് തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞാൽ "പുരോഹിതനെപ്പോലെ ജനവും". ഇതു തിരുവെഴുത്തിലും, ആത്മിക ചരിത്രത്തിലും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സത്യമാണ്.

അസംഘടിതമല്ലെന്ന് ഓർക്കുക. എല്ലാ കലാപങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നേതാവ് ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ നേതാവിന്റെ ആശയങ്ങളായിരിക്കും നടപ്പിലാക്കപ്പെടുന്നത്!

യിസ്രായേൽ പലപ്പോഴും നേതാക്കന്മാർക്കെതിരായി മത്സരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് സത്യം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ മത്സരങ്ങളൊന്നും തനിയെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നില്ല. അപ്പോഴെല്ലാം ജനം ഏതെങ്കിലും ഒരു പുതിയ നേതാവിനേക്കാലേക്കു തിരിയുകയും അവനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്തതായി കാണാം. ചുരുക്കത്തിൽ, അവർക്ക് എപ്പോഴും ഒരു നേതാവ് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു.

രാജാവ് ഏതു തരത്തിലുള്ള വ്യക്തിയായി തീർന്നാലും, ആളുകൾ അവന്റെ നേതൃത്വത്തെ അനുസരിച്ച് നീങ്ങിയ

തായി കാണാം. ദാവീദിനോടൊപ്പം അവർ യഹോവയായ ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചു. ശലോമോനോടൊപ്പം അവർ ദൈവമായ നിർമ്മിതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. യോരോബാബെയ മിനൊപ്പം കാളക്കുട്ടിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനും അവർ തയ്യാറായി. പിൽക്കാലത്ത് ഹിസ്കിയാവിനോടു കൂടെ ആലയത്തിലെ ആരാധന യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നതിലും അവർ ഏർപ്പെടുന്നതായും കാണാം.

നേതാവിന് പെട്ടെന്ന്, അനായാസമായി ജനത്തെ നയിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരു നല്ല കാര്യമാണെന്നല്ല ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. പുകഴ്ത്തുവാനോ, കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനോ, അല്ല, പ്രത്യുതസത്യം വെളിപ്പെടുത്താനാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. നന്മയായാലും തിന്മയായാലും ആത്മികലോകത്ത് ജനങ്ങൾ നേതാക്കന്മാരെ അനുഗമിക്കും എന്നതു തികച്ചും സത്യമാണ്. ഒരു നല്ല മനുഷ്യന് ഒരു ജനതയുടെ മുഴുവൻ ധാർമ്മിക നില വാരത്തെയും പൂർണ്ണമായും മാറ്റിമറിക്കുവാൻ സാധിക്കും. കുബുദ്ധിയും ലൗകിക നുമായ ഒരു നേതാവിന് ആ ജനസമൂഹത്തെ മുഴുവനും ബന്ധനത്തിലാക്കാനും കഴിയും. ഒരു പഴഞ്ചൊല്ല് തിരുത്തിപ്പറഞ്ഞാൽ "പുരോഹിതനെപ്പോലെ ജനവും". ഇതു തിരുവെഴുത്തിലും, ആത്മിക ചരിത്രത്തിലും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സത്യമാണ്.

ഇന്നത്തെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം, കഴിഞ്ഞ കാലത്ത് അതിന്റെ നേതാക്കന്മാർ എന്തായിരുന്നു എന്നതിന്റെ ഫലമാണ്. നാളത്തെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം ഇപ്പോഴുള്ള നേതൃത്വം എങ്ങനെയാണ് എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും, തീർച്ച! ഒരു പ്രാദേശിക സഭ അധികം താമസിയാതെ, അതിന്റെ നേതാവിനെപ്പോലെ തന്നെ ആയിത്തീരും.

സഭകളുടെ ഇന്നത്തെ അത്യന്തം

ശോചനീയമായ അവസ്ഥയുടെ കാരണം കണ്ടെത്താൻ അവരുടെ നേതാക്കന്മാരിലേക്ക് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചാൽ മതി. മോശമായ ആത്മിക നേതൃത്വത്തിന് ഒട്ടേറെ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു മാത്രം പരിശോധിക്കാം:

1. യേശു: എല്ലാവരെയും ഇഷ്ടപ്പെടുവാനും പുകഴ്ത്തപ്പെടുവാനുമുള്ള ആഗ്രഹം മറ്റെല്ലാവരിലും എന്നപോലെ നേതൃത്വത്തിലുള്ളവർക്കും കുറവല്ല. അതുകൊണ്ട്, മറ്റുള്ളവരുടെ അപ്രീതിക്ക് പാത്രമാകുന്നതിനേക്കാൾ, എല്ലാവരെയും പാട്ടിലാക്കത്തക്കവിധം പെരുമാറാൻ നേതാവ് പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. "മനുഷ്യഭയം ഒരു കെണിയാകുന്നു" എന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ആത്മിക ശുശ്രൂഷയിലാണ് ഏറ്റവും പ്രസക്തം.!

2. അതിമോഹം: "ക്രിസ്തു എല്ലാം, ക്രിസ്തു എല്ലാറ്റിലും" എന്നുള്ള അനുഭവം ഇല്ലാത്ത ഒരു ശുശ്രൂഷകൻ തനിക്ക് ഒരു സ്ഥാനം കണ്ടെത്താനുള്ള പരീക്ഷയ്ക്കു സദാവിധേയനാകും. കാലാകാലങ്ങളായി വിജയപ്രദമെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ട മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ജനപ്രീതി നേടി എങ്ങനെയെങ്കിലും സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ കടന്നു കൂടാൻ അവൻ ശ്രമിക്കും. ജനം പോകേണ്ടുന്ന വഴിയിലൂടെ അവരെ നയിക്കുന്നതിനു പകരം, ജനം പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വഴി മനസ്സിലാക്കി, അതിലൂടെ വളരെ വിദഗ്ദ്ധമായി അവരെ നയിക്കാൻ അവൻ തുടങ്ങും. ഈ രീതിയിൽ മനുഷ്യരുടെ ശക്തനായ ഒരു നേതാവായി അവൻ അംഗീകരിക്കപ്പെടും. തുടർന്നു ലഭ്യമാകാൻ സാധ്യതയുള്ള വലിയ സഭയുടെ ചുമതലയോ മറ്റു ഉയർന്ന പദവികളോ സ്വന്തമാക്കണമെന്ന വ്യഗ്രതയിൽ ആരേയും പിണക്കാതിരിക്കാനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിക്കും.

3. ബുദ്ധി ശക്തിയിലുള്ള അഹംത: നിർഭാഗ്യവശാൽ ആത്മിക ഗോള

"ക്രിസ്തു എല്ലാം, ക്രിസ്തു എല്ലാറ്റിലും" എന്നുള്ള അനുഭവം ഇല്ലാത്ത ഒരു ശുശ്രൂഷകൻ തനിക്ക് ഒരു സ്ഥാനം കണ്ടെത്താനുള്ള പരീക്ഷയ്ക്കു സദാവിധേയനാകും. ജനപ്രീതി നേടി എങ്ങനെയെങ്കിലും സഭാ നേതൃത്വത്തിൽ കടന്നു കൂടാൻ അവൻ ശ്രമിക്കും. ജനം പോകേണ്ടുന്ന വഴിയിലൂടെ അവരെ നയിക്കുന്നതിനു പകരം, ജനം പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വഴി മനസ്സിലാക്കി, അതിലൂടെ വളരെ വിദഗ്ദ്ധമായി അവരെ നയിക്കാൻ അവൻ തുടങ്ങും. ഈ രീതിയിൽ മനുഷ്യരുടെ ശക്തനായ ഒരു നേതാവായി അവൻ അംഗീകരിക്കപ്പെടും.

ത്തിൽ, ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു രീതി പ്രാബല്യത്തിലുണ്ട്. തികച്ചും സാധാരണമായതും ജീജ്ഞാസ ഉളവാക്കുന്നതുമായ യാതൊരു കാര്യങ്ങളും പറയാതെ വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി, കനമേറിയതെന്നു തോന്നുമാറ് തിരഞ്ഞെടുത്ത പദപ്രയോഗങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ച് പ്രസംഗ പീഠത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഈ ബുദ്ധിജീവികളെ ജനം പെട്ടെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കും. ഇവർ പച്ചയായ പുൽപുറങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ച് ഇവരെ അനുഗമിക്കുന്ന പാവം ജനം ഒടുവിൽ മണലാരണ്യത്തിലൂടെ അലഞ്ഞുഴലുകയായിരിക്കും സംഭവിക്കുക.

4. യഥാർത്ഥമായ ആത്മീകാനുഭവങ്ങളുടെ അഭാവം: ഒരുവൻ പോയിട്ടില്ലാത്ത ഒരിടത്തേക്ക് അവൻ മറ്റൊരുവനെ കൊണ്ടെത്തിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. അനേകം ശുശ്രൂഷകന്മാരുടെ നേതൃത്വവും പരാജയപ്പെടുന്നതിന്റെ കാരണം

സ്നേഹത്തെ സംശയിക്കുകയോ?...

സ്കോട്ട്ലന്റിലെ ഡബ്ലി എന്ന പട്ടണത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അനുഭവമാണിത്. തന്റെ പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലുണ്ടായ ഒരു വീഴ്ചയിൽ നട്ടെല്ലിന് ക്ഷതം സംഭവിച്ച് 40 നീണ്ട വർഷങ്ങളായി ഇദ്ദേഹം കിടക്കയിൽ തന്നെയായിരുന്നു. എങ്കിലും മനസ്സിലും ആത്മാവിലും അല്പംപോലും തളർച്ച ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. തികഞ്ഞ ഉന്മേഷവാനും സന്തുഷ്ടവാനുമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ നിരന്തരം പലരും സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും സന്തോഷവും അവരെയും സന്തോഷിപ്പിച്ചു, വിസ്മയിപ്പിച്ചു. അവരിൽ ഒരു സന്ദർശകൻ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു ‘സ്നേഹിതാ, ദൈവത്തെ സംശയിക്കുവാൻ സാത്താൻ ഒരിക്കലും താങ്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലേ?’

‘ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും’ അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു: “എന്റെ പഴയ സുഹൃത്തുക്കൾ ഒക്കെ ഉല്ലാസവാന്മാരായി വാഹനങ്ങളും ഓടിച്ച് സഞ്ചരിക്കുന്നത് ഇവിടെ കിടന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ നിസ്സഹായനായി കാണുമ്പോൾ സാത്താൻ ഇപ്രകാരം എന്റെ കാതിൽ മന്ത്രിക്കും ‘ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ലവനും സ്നേഹവാനുമായിരുന്നെങ്കിൽ നട്ടെല്ലൊടിഞ്ഞ് ഇത്രയും വർഷം ഇങ്ങനെ ദയനീയമായ സ്ഥിതിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ നിന്നെ അനുവദിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്?’

‘അപ്പോൾ താങ്കൾ എന്തു മറുപടി പറയും?’:സന്ദർശകൻ ചോദിച്ചു

‘ആഹ്!’ അദ്ദേഹം പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ സാത്താന്റെ ശ്രദ്ധയെ കാൽവറിയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കും. ക്രൂശിൽ തകർന്നു കിടക്കുന്ന ആ ശരീരം കാട്ടിയിട്ട് ഞാൻ ചോദിക്കും-കണ്ടോ എന്നോടുള്ള സ്നേഹം.... അതോടെ അവൻ നിശ്ശബ്ദനാവുകയും സ്ഥലംവിടുകയും ചെയ്യും’. (1 യോഹ.3:1)

‘അപ്പോൾ താങ്കൾ എന്തു മറുപടി പറയും?’:സന്ദർശകൻ ചോദിച്ചു

‘ആഹ്!’ അദ്ദേഹം പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ സാത്താന്റെ ശ്രദ്ധയെ കാൽവറിയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കും. ക്രൂശിൽ തകർന്നു കിടക്കുന്ന ആ ശരീരം കാട്ടിയിട്ട് ഞാൻ ചോദിക്കും-കണ്ടോ എന്നോടുള്ള സ്നേഹം.... അതോടെ അവൻ നിശ്ശബ്ദനാവുകയും സ്ഥലംവിടുകയും ചെയ്യും’. (1 യോഹ.3:1)

ഇതാണ്. എങ്ങോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്ന് അവർക്കറിയില്ല.

5. ശരിയായ ഒരു കിഴ്ചയ്ക്ക്: ആത്മികമായ യാതൊരു പരിശീലനവുമില്ലാത്ത, യാഗപീഠത്തിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ തികച്ചും അയോഗ്യരായ, അനേകരെ കൊണ്ട് സഭകൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, ജനം അതിന്റെ പരിണത ഫലം അനുഭവിക്കുകയാണ്. തെറ്റായ ദിശയിൽ

ലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നത് അവർ അറിയുന്നില്ല.

നേതൃത്വം എന്ന മഹാ ദൗത്യം അലക്ഷ്യമായ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ട ഒന്നല്ല. ദൈവികമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം വളരെ കനമേറിയതും അതിന്റെ പ്രതിഫലം അതിമഹത്തവും എന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർക്കുക!

ആത്മാവിന്റെ ഐക്യതയും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യതയും

(സഭകളുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ളവർക്കുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ)

സാക് പുനൻ

യേശുക്രിസ്തു ക്രൂശിൽ നമുക്കു വേണ്ടി ചെയ്ത ഒട്ടേറെ മനോഹരമായ കാര്യങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുക മാത്രമല്ല അവിടെ യേശു ചെയ്തത്, സാത്താനെ തോല്പിക്കുക കൂടി ചെയ്തു. സാത്താനെ തോല്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ നേട്ടം സഭയുടെ ഐക്യതയാണ്- എഫെ. 2:14 ൽ പറയുന്നത് അതാണ്: ‘യേശു ഇരുപക്ഷത്തെയും ഒന്നാക്കി (യെഹൂദരെയും ജാതികളെയും) വേർപാടിന്റെ നടുച്ചുവർ ഇടിച്ചു കളഞ്ഞു.’

മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ എതിർ കക്ഷികൾ യെഹൂദനും ജാതികളുമാണ്. ചില യെഹൂദന്മാർ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ഇങ്ങനെ പറയുമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. “എന്നെ ഒരു പുറജാതിയാക്കി സൃഷ്ടിക്കാത്തതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു.” അത്രവലിയ അകലം ഇരുപക്ഷങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നു.യേശു, ക്രൂശിൽ ഇരുവശത്തേക്കും കൈകളെ വിരിച്ചപ്പോൾ എതിർ ചേരികളിൽ നിന്ന എല്ലാ ഭിന്നപക്ഷങ്ങളെയും ഒന്നാക്കുകയായിരുന്നു.യെഹൂദന്മാരുടെ ബോദ്ധ്യം തങ്ങൾ മുഴുവനായും ശരിയും ജാതികൾ മുഴുവനായും തെറ്റും എന്നതായിരുന്നു-ഭിന്നത ഉണ്ടാക്കുന്ന ആത്മാവ് അതാണ്. മറ്റുള്ളവർ ശരിയായിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയെ നാം തള്ളിക്കളയുന്നു. കാരണം സത്യം പൂർണ്ണമായും ശരിയായി

മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നത് നാമാണെന്ന് നാം ചിന്തിക്കുന്നു. യേശു വന്നത് തന്റെ മക്കളിൽ നിന്നും ആ മനോഭാവത്തെ ഇല്ലാതെയാക്കാനാണ്. ഗലാത്യർ 2:18-21 നാം ഇപ്രകാരം വായിക്കുന്നു:‘ദൈവം പൊളിച്ചതു ഞാൻ പണിതാൽ ഞാൻ ലംഘനക്കാരൻ എന്നും സ്വയം തെളിയിക്കുന്നു.’അങ്ങനെയെങ്കിൽ ക്രിസ്തു വന്നതു വെറുതെയായി. ക്രിസ്തു പൊളിച്ച മതിൽ ഞാൻ പണിതാൽ ഞാൻ ലംഘനക്കാരൻ എന്നു സ്വയം തെളിയിക്കുന്നു. അതിനുള്ള പരിഹാരം ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് സ്വയം എണ്ണുക എന്നതാണ്. പൗലൊസ് ഇവിടെ പറയുന്നു: “ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടെ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനി ജീവിക്കുന്നത് ഞാനല്ല, ക്രിസ്തുവത്രേ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ ദൈവവക്യപര്യുമാവാക്കുന്നില്ല.” (ഗലാ. 2:20,21)

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തം ഒരു പാപം പോലും ബാക്കി വയ്ക്കാതെ നമ്മെ പൂർണ്ണമായും കഴുകിയിരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ളതുപോലെ നാം ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾക്കു കീഴടങ്ങിയാൽ വേർപാടിന്റെ ചുവരിലെ ഒരു കല്ലുപോലും ശേഷിക്കാതെ എല്ലാം തന്നെ നീങ്ങിപ്പോകും. വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ നമുക്കു അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. കാരണം നമ്മുടെ മനസ്സുകൾ പൂർണ്ണത

നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ ഒരു നന്മയും വസിക്കുന്നില്ല എന്നു നാം അറിയണം. കർത്താവിന്റെ വരവു വരെയും നമുക്കു നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി മോചനം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയില്ല. നമ്മുടെ ജഡത്തിന്റെ തിന്മ നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടു കിട്ടുന്ന മുറയ്ക്കു നാം കഴുകുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു മെച്ചപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളാകാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. സത്യമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വന്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്ക് ജഡത്തോടു സ്ഥിരമായ ഒരു മനോഭാവം സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. ജഡത്തെ ക്രൂശിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച മനോഭാവം എന്നും നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ അന്യോന്യം ഐക്യത ഉണ്ടായിരിക്കും.

യുള്ളവയല്ല. എന്നാൽ നമുക്കു തമ്മിൽ സംഘർഷമില്ല. എഫെ. 2:14 ൽ വേർപാടുണ്ടാകാൻ കാരണം നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ ശത്രുത്വമാണെന്നു പറയുന്നു. ആ ശത്രുത്വത്തെ യേശു ക്രൂശിൽ മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇരുപക്ഷത്തെയും ഒരേ പുതു മനുഷ്യനാക്കി. ഒരിക്കലും നിരപ്പിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന രണ്ടു പക്ഷങ്ങളെ- യെഹൂദനെയും ജാതിയെയും- യേശു ക്രൂശിൽ ഒരു ശരീരത്തിൽ ദൈവത്തോടു നിരപ്പിച്ചു.

നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ ഒരു നന്മയും വസിക്കുന്നില്ല എന്നു നാം അറിയണം (റോമ. 7:18). കർത്താവിന്റെ വരവു വരെയും നമുക്കു നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി മോചനം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയില്ല. നമ്മുടെ ജഡത്തിന്റെ തിന്മ നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടു കിട്ടുന്ന മുറയ്ക്കു നാം കഴുകുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു മെച്ചപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളാകാൻ സാധ്യതയു

ണ്ട്. സത്യമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വന്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്ക് ജഡത്തോടു സ്ഥിരമായ ഒരു മനോഭാവം സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. ജഡത്തെ ക്രൂശിൽത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച മനോഭാവം എന്നും നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ അന്യോന്യം ഐക്യത ഉണ്ടായിരിക്കും.

യോഹന്നാൻ 17-ൽ എന്തിനെക്കുറിച്ചും ഏറെ യേശു പ്രാർത്ഥിച്ചതും അതുതന്നെയാണ്. അവിടുന്ന് ആ പ്രാർത്ഥന ആവർത്തിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം. നമുക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ഭാരം ഹൃദയത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ (ഉദാഹരണമായി രോഗിയായിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞ്) നാം ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കും: “കർത്താവേ, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ സുഖമാക്കണമേ, സുഖമാക്കണമേ, സൗഖ്യം നൽകണമേ, സൗഖ്യം.....” നമുക്കറിയാം കർത്താവു കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്ന്. പക്ഷേ ഹൃദയത്തിലെ ഭാരം നമ്മെക്കൊണ്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെയാണ് യേശുവും യോഹന്നാൻ 17-ൽ ഒരേ കാര്യം ആവർത്തിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. “അവർ ഒന്നായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു, അവർ ഒന്നായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു....” . യേശു ഒരേ കാര്യം ആവർത്തിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പകർന്നൊഴിക്കേണ്ട ഒരു ഭാരം നിറഞ്ഞിരുന്നു.

അവർ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ആ ഐക്യതാനും പിതാവും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം പോലെ ആയിരിക്കണമെന്നും യേശു ആഗ്രഹിച്ചു. “ഞാൻ നിന്നിലും നീ എന്നിലും ആയിരിക്കുന്നതു പോലെ അവർ നമ്മിൽ ഒന്നായിരിക്കണം.” അധികം ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉദ്ധരിക്കുന്ന വചനമിതാണ്. എന്നാൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ച പ്രധാന ആവശ്യം ചില കാര്യങ്ങളിൽ നമുക്കു യോജിക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുമ്പോൾ പോലും നമ്മുടെ ഐക്യത

നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം എന്നതാണ്.

നാം ജഡത്തിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം നമുക്കു പൂർണ്ണമായ മാനസിക ഐക്യത്തിലെത്താൻ കഴിയില്ല എന്ന വസ്തുത നാം മനസ്സിലാക്കണം. എഫെസ്യ 4:3 ഉം 4:12 ഉം ചേർത്ത് എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതിപ്രകാരം വായിക്കുമായിരുന്നു: “വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത പ്രാപിക്കുവോളം നാം ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത സൂക്ഷിക്കുക.” വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത (ഉപദേശകാര്യങ്ങളിലുള്ള യോജിപ്പ്) - നമ്മെയെല്ലാം സംബന്ധിച്ചു വിദൂരമായ ഒന്നാണ്. ദൈവപുത്രനെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനവും ക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയായ പ്രായത്തിന്റെ അളവും (4:12) പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഈ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് വരുവോളം “ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത സമാധാനബന്ധത്തിൽ കാക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം” നമുക്കുണ്ട്. ഇതിനർത്ഥം ചില ഉപദേശ വിഷയങ്ങളിൽ -ബാഹ്യമായ പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഉപദേശ വിഷയങ്ങളിൽ -നമുക്കു യോജിച്ചു പോകുവാൻ കഴിയും എന്നാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെയോ അവിടുത്തെ പ്രവൃത്തിയെയോ സംബന്ധിച്ച മൗലിക ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല ഞാനിവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്. അത്ര കാതലല്ലാത്ത പല വിഷയങ്ങളിലുമാണ് വിശ്വാസികൾ തമ്മിൽ വിയോജിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതല്ലേ സത്യം? കാതലായ പല കാര്യങ്ങളിലും സത്യത്തിൽ നമുക്ക് യോജിപ്പുണ്ട്.

സഭയുടെ തുടക്കം മുതൽക്കു തന്നെ വിയോജിപ്പും ആരംഭിച്ചു. അപ്പൊ. പ്രവൃത്തി 15-ൽ മർക്കൊസിന്റെ കാര്യത്തിൽ പൗലൊസും ബർന്നബാസും തമ്മിൽ ശക്തമായ വിയോജിപ്പുണ്ടായി. പരിശുദ്ധാത്മനിറവുള്ളവരായിരുന്നെങ്കിലും ഈ അപ്പൊസ്തലന്മാർ പകുത പ്രാപിച്ചിരുന്നി

നാം ജഡത്തിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം നമുക്കു പൂർണ്ണമായ മാനസിക ഐക്യത്തിലെത്താൻ കഴിയില്ല എന്ന വസ്തുത നാം മനസ്സിലാക്കണം. എഫെസ്യ 4:3 ഉം 4:12 ഉം ചേർത്ത് എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ അതിപ്രകാരം വായിക്കുമായിരുന്നു: “വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത പ്രാപിക്കുവോളം നാം ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത സൂക്ഷിക്കുക.” വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത (ഉപദേശകാര്യങ്ങളിലുള്ള യോജിപ്പ്) - നമ്മെയെല്ലാം സംബന്ധിച്ചു വിദൂരമായ ഒന്നാണ്. എന്നാൽ ഇതിലേക്ക് വരുവോളം “ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത സമാധാനബന്ധത്തിൽ കാക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം” നമുക്കുണ്ട്.

ല്ല. നാം ആത്മനിറവു പ്രാപിച്ചാലും വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രമേ പകുത കൈവരിക്കയുള്ളൂ. ആ സമയം പൗലൊസും ബർന്നബാസും പകുത പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. ഏകദേശം നാല്പതു വയസ്സ് പ്രായമുള്ളവരായിരുന്നു ഇരുവരും- പൗലൊസ് രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഏതാണ്ടു പത്തു വർഷവും ആയിരുന്നു. പകുത ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർ വിയോജിക്കുകയും വേർപിരിയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവർ വിയോജിച്ചെങ്കിലും വേർപിരിഞ്ഞെങ്കിലും പരസ്പരം അപവാദ പ്രചാരണങ്ങൾ നടത്തിയില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. നമുക്കു മാതൃകയാക്കാൻ കഴിയേണ്ട ഒരു നല്ല കാര്യമാണത്. ഇന്നു ദൈവമക്കൾ വേർപിരിയുമ്പോൾ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി പലതും സംഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സഹോദരൻ വേർപിരിയുമ്പോൾ അവൻ പിന്നിൽ നിന്നു നിന്ദിക്കു

ദൈവഭക്തരായ ആളുകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി വിദിനമായ രീതിയിലാണ് ദൈവവചനം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതെന്ന സത്യം നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാകൂ. എന്നാൽ “നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ പ്രാദേശിക സഭയിൽ ഒരേ അഭിപ്രായമുള്ളവരായി ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്നു ലോകം അറിയും” എന്നല്ല കർത്താവു പറഞ്ഞത്. “നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്നു എല്ലാവരും അറിയും.” അതുകൊണ്ടു നമ്മോടു വിധേയപ്പെടുകയും വേറിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സഹോദരനെയും നമുക്കു സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയും.

വാൻ തുടങ്ങുന്നു എങ്കിൽ അതു നിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു പരിശോധനയായി കാണുവാൻ പഠിക്കുക. നിന്നെ നിന്ദിക്കുന്ന അവനെ സ്നേഹിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഒരു പ്രാദേശിക സഭയുണ്ടാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം എനിക്കു യോജിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പല വിശുദ്ധന്മാരുമുണ്ട്. എങ്കിലും നമ്മുടെ കർത്താവു കല്പിച്ചതു പോലെ എനിക്ക് അവരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണത്തിന് കൈസ്തവഗോളത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വിശുദ്ധനായിരുന്നു ജോൺ വെസ്ലി. വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ വിരളമായിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് (18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ) വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുകയും എഴുതുകയും നിരന്തരമായി ചെയ്തിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു വെസ്ലി. അദ്ദേഹം മെഥോഡിസ്റ്റ് സഭയ്ക്കു രൂപം കൊടുത്തു. അത് ആ കാലഘട്ട

ത്തിലെ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ശിശുക്കളെ സ്നാനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ജോൺ വെസ്ലി ഞാൻ താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിൽ അതേ തെരുവിൽ ഇന്നു താമസമാക്കിയിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറയുമായിരുന്നു: “സഹോദരാ, ജോണേ, എനിക്കു ചേദമുണ്ട്. നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് ഒരു സഭയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം താങ്കൾ ഒരു കുഞ്ഞു ജനിക്കുമ്പോഴേ അതിനെ സ്നാനം ചെയ്യിക്കുന്നു. എനിക്ക് അനുവദിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ടു താങ്കൾ മറ്റൊരു സഭ തുടങ്ങുന്നതാണു നല്ലത്. എന്നാൽ താങ്കൾ എന്നേക്കാൾ ദൈവഭക്തനായ ഒരു വ്യക്തി ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ താങ്കളെ ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ വന്നുകാണുകയും താങ്കളിൽ നിന്നും പലതും പഠിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും.”

ദൈവഭക്തരായ ആളുകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി വിദിനമായ രീതിയിലാണ് ദൈവവചനം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതെന്ന സത്യം നാം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാകൂ. എന്നാൽ “നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ പ്രാദേശിക സഭയിൽ ഒരേ അഭിപ്രായമുള്ളവരായി ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്നു ലോകം അറിയും” എന്നല്ല കർത്താവു പറഞ്ഞത്. “നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്നു എല്ലാവരും അറിയും.” അതുകൊണ്ടു നമ്മോടു വിധേയപ്പെടുകയും വേറിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സഹോദരനെയും നമുക്കു സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയും. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത നാം പ്രാപിക്കുമ്പോഴും ആത്മാവിന്റെ ഐക്യത സമാധാന ബന്ധത്തിൽ കാക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

ദൈവവചനത്തിലെ വിവിധ ഉപദേശങ്ങളുമാ യുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഞാൻ (ശേഷം പേജ് 30 ൽ)

ദൈവം യോജിപ്പിച്ചത്

കാതറിനും വിലും ബുത്തും - 5

ചേരിയിൽ ഒരു സഭ

അജയ് ജോർജ്

കാതറിൻ, അത്തരക്കാരായ മൂന്നുനിൽപ്പരം യുവതികളോട് സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. തെറ്റായ വഴികൾ വിട്ട് സാധാരണ ജീവിതത്തിലേക്ക് വരാൻ അവർക്കിത് വളരെ പ്രചോദനമായിത്തീർന്നു. അതിനുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. വിലുമാകട്ടെ, ഈ സമയം സമൂഹത്തിലെ അടിത്തട്ടിലുള്ളവരുടേയും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരുടേയും ഇടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. അപ്പോഴാണ് അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായൊരു വഴിത്തിരിവുണ്ടായത്.

‘ഞാനത് നന്നായി ഓർക്കുന്നുണ്ട്’, കാതറിൻ അതിനെക്കുറിച്ച് പിന്നീട് പറഞ്ഞതി പ്രകാരമാണ്: ‘വിലും എല്ലാ ദിവസത്തേയും പോലെ അന്നു രാത്രിയും ക്ഷീണിച്ച് അവശനായി വീട്ടിലെത്തി. സമയം അർദ്ധരാത്രിയോടടുത്തു കാണും. സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ചാരു

കസേരയിലേക്ക് കിടന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘പ്രിയ കേറ്റ്, ഇന്നു രാത്രി ഞാനാ മദ്യഷോപ്പുകളുടെ മുന്നിലൂടെ നടന്നുപോവുമ്പോൾ ഒരു സ്വരം കാതുകളിൽ ഇങ്ങനെ മന്ത്രിക്കുന്നതായി തോന്നി- അവിശ്വാസികളെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ് നിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അവിശ്വാസികളായ

നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ: വിലുംബുത്ത് ലണ്ടനിലെ ഈസ്റ്റ് എൻഡ് ചേരിയിൽ

വേശ്യാവൃത്തിയിൽ അകപ്പെട്ടു പോയ വർക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സംഘടനയുടെ യോഗത്തിൽ ആയിടെ ഒരിക്കൽ

ഇതിനെക്കാൾ കൂടുതലുള്ള നിനക്കെ വിടെ കാണാൻ സാധിക്കും? അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇവിടത്തെക്കാൾ സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിനു യോജിച്ച വേറെയൊരിടമുണ്ടോ? വിലയമിന്റെ ആ വാക്കുകൾ എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാക്കിയ വികാരം ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. കാരണം അതു ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ പുതിയൊരദ്ധ്യായത്തിന്റെ തുടക്കമാണെന്ന് ഊഹിക്കാനാവുമായിരുന്നു.

ആശിഷമാരിക്കായി ആത്മാവിനെ ക്രമീകരിച്ചു കാത്തിരുന്ന കാതറിന്റെ മനസ്സിന് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ മൃദുസരമായിരുന്നു വിലയം ശ്രവിച്ചതെന്ന തിരിച്ചറിവ് പെട്ടെന്നുണ്ടായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

ദൈവികവെളിച്ചാനുസരിച്ചു നടക്കണമെന്ന നിലപാടാണുതന്നെപ്പോലെ കാതറിനുമുള്ളതെന്നറിഞ്ഞ് വിലയം അന്ന് എത്ര സന്തോഷിച്ചു! പുതിയ കാൽവയ്പിനോടൊപ്പം പക്ഷേ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയുമേറി. എന്നാൽ കാതറിന് വളരെക്കാലമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സ്ഥിരമായ ഒരു ഭവനം എന്നത് അതോടൊപ്പം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രധാനമായും അന്നത്തെ രാത്രിയിലെ ദൈവിക നടത്തിപ്പിൽ നിന്നും രൂപം കൊണ്ടത് സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിലെ ഒരു നൂതന പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. 'ഈസ്റ്റ് ലണ്ടൻ മിഷൻ' എന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെടുകയും ക്രമേണ 'രക്ഷാസൈന്യം' എന്നായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച് ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കാനിടയാവുകയും ചെയ്ത സഭാചരിത്രത്തിലെ വീഴ്ചവകരമായൊരേട്!

എളുപ്പമായിരുന്നില്ല, സുവിശേഷത്തിന്റെ ആ രാസപ്രവർത്തനം. ഒരേഴുത്തുകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ: 'രോഗിണിയായ ഒരു തരുണിയുടെ ഭർത്താവായ, അത്രതന്നെ വിദ്യാസമ്പന്നനല്ലാതിരുന്ന ഒരു മെലിഞ്ഞ മനുഷ്യൻ ലണ്ടനിലെ ഏറ്റവും വൃത്തികെട്ട ചേരി പ്രദേശമായ ഈസ്റ്റ് എൻഡിൽ ഒറ്റയ്ക്ക്

എഴുന്നേറ്റ് നിന്നപ്പോൾ ബ്രാണ്ടിക്കടകളിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന കുടിയന്മാരും മറ്റു സാമൂഹ്യവിരുദ്ധരും അയാളെ കൂവി വിളിച്ചു ചണ്ടിയും ചളിയും വാരിയെറിഞ്ഞ് കളിയാക്കി ഓടിച്ചു കളയാമെന്നു വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ വിലയം തന്റെ മുത്തമകൻ ബ്രാംവെലിനെയും കൂട്ടി അതേ പ്രദേശത്തുള്ള ഒരു കള്ളുഷോപ്പിലേക്ക് ചെന്നു. കുടിച്ചു ലക്കുകെട്ട സ്ത്രീകളും റൗഡികളായ പുരുഷന്മാരും ചേർന്നു അശ്ലീലസംഭാഷണങ്ങളും ചേഷ്ടകളും നൃത്തവും പാട്ടും തകൃതിയായി നടക്കുന്നു. എല്ലാം മകനു കാണിച്ചുകൊടുത്തിച്ച് അപ്പൻ പറഞ്ഞു: 'മോനേ, ഇവരാണ് നമ്മുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ അംഗങ്ങളാകാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവർ. ഇവർക്കായാണ് ഞാൻ ഇനി ജീവിക്കാൻ പോകുന്നത്- ഇവരെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനായി.'

വിക്റ്റോറിയ രാജ്ഞി നാടുഭരിച്ചിരുന്ന ആ സമയം ഇംഗ്ലണ്ട് ലോകത്തെ ഏറ്റവും സമ്പന്ന രാജ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏറ്റവും ശക്തവും. ഭൂഗോളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചുകിടന്ന ആ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോളനികളിൽ എവിടെയെങ്കിലും മൊക്കെ സൂര്യനസ്തമിക്കാതെ നിന്നു. അവിടെ നിന്നെല്ലാം സമ്പത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തി. എന്നിട്ടും അങ്ങനെയുള്ള രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തായിരുന്നു ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ചേരിയുണ്ടായിരുന്നത്. ജോലിയന്മേഷിച്ചും മറ്റും പട്ടണത്തിലെത്തുന്ന പാവങ്ങൾ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചെന്നടിയുന്ന യാതനകളുടെ സാഗരം. വൃത്തികേടും അഴുക്കും അറിവില്ലായ്മയും കഴിവുകേടും എല്ലാം ഒത്തുചേർന്ന് പൂഴുക്കളെപ്പോലെ അരികുന്ന മനുഷ്യക്കുമ്പാരം. കൃതിരകളുടെയും മറ്റു വളർത്തുമൃഗങ്ങളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും വിസർജ്യങ്ങളുടെ ഗന്ധം സഭാ കാറ്റിലുണ്ടാവും. 350 ഓടകളാണ് തോസ് നദിയിലേക്ക് അഴുക്കുവെള്ളം തള്ളിവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്.

തോസിലെ വെള്ളം അതുകൊണ്ടുതന്നെ കറുത്ത ഒരുതരം പശുപോലെയുള്ളതായിരുന്നു. പകർച്ചവ്യാധികൾ അടിക്കടി ചേരിയിലേക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും, ലണ്ടനിലെ കോളറബാധ. 1832 ന് ശേഷം പോലും പകർച്ചവ്യാധിയായി കോളറ മൂന്നുപ്രാവശ്യമുണ്ടായി ഒട്ടേറെപേരെ കൊന്നൊടുക്കി. കൊടും ദാരിദ്ര്യത്തിനിടയിലും സുലഭമായുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നുണ്ടായിരുന്നു-മദ്യം. ഓരോ അഞ്ചാമത്തെ കടയും ബ്രാണ്ടിഷാപ്പായിരുന്നു എന്നറിയുമ്പോൾ ഊഹിക്കാമല്ലോ. പുരുഷന്മാർ മാത്രമല്ല, തെരുവുകളിൽ സ്ത്രീകളും, എന്തിന് അഞ്ചും ആറും വയസ്സുമാത്രമുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾപോലും, മദ്യം സേവിച്ച് ആടിയാടിപ്പോകുന്നത് കാണാമായിരുന്നു. ഏതു ചെറിയ നാണയം കൊണ്ടുചെന്നാലും അതിനനുസരിച്ചുള്ള അളവിൽ ലഹരി പകർന്നു കൊടുക്കും. കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ സൗകര്യാർത്ഥം താഴ്ത്തി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള 'സ്പെഷ്യൽ കൗണ്ടറുകൾ' എല്ലാക്കടയിലുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറിയാമല്ലോ അവസ്ഥ.

'ഈസ്റ്റ് എൻഡ്' എന്നറിയപ്പെട്ട ലണ്ടനിലെ ഹതഭാഗ്യരുടെ ഈ ചേരിയിലെ 'മൈൽഎൻഡ്' റോഡിലെ ഒരു ബ്രാണ്ടിക്കടയുടെ മുന്നിൽ വിലയം ബുത്ത് ഒരു നിമിഷം നിന്നു. മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീട് കക്ഷത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ബൈബിൾ തുറന്നു ഉറക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ഇവിടെയുള്ള ഏതൊരാൾക്കും കൈയെത്തിപ്പിടിക്കാൻ പാകത്തിന് ഒരു സ്വർഗ്ഗം ഈ ഈസ്റ്റ് എൻഡിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ സഹോദരൻമാരേ? നിങ്ങളുടെ ഈ പോക്കിൽ അല്പം ഒന്ന് നിന്ന് ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ച് ക്രിസ്തുവിലേക്ക് നോക്കണം. അവനെ രക്ഷിതാവായി ഏറ്റുപറയുന്ന ഇവിടെയുള്ള ആർക്കും

സ്വർഗ്ഗീയ സൗഭാഗ്യങ്ങൾക്കവകാശിയാകാം'. ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മറുപടിയെന്നോണം കള്ളുഷോപ്പിൽ നിന്നും കുവലും കൂക്കിവിളിയുമുണ്ടായി. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ച് കുളിച്ചിട്ട് മാസങ്ങൾ തന്നെയായ കുറേപ്പേർ ബുത്തിനു ചുറ്റും കൂടാതിരുന്നില്ല. ബഹളം ഒന്നടങ്ങി പ്രസംഗം തുടരാമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോഴാണ് ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നും ഒരു മുട്ട വന്ന് നെറ്റിയിൽ കൊണ്ടത്. അതുപൊട്ടി അതിന്റെ മഞ്ഞക്കറുവും വെള്ളവുമെല്ലാം മുഖത്തുനിന്നും താടിയിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങി. ദൈവദാസൻ അപ്പോൾ ബൈബിൾ അടച്ചു. എന്നിട്ട് ഒരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ കണ്ണുകളടച്ച് അവർക്കായി ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രാർത്ഥിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കണ്ണുകൾ തുറന്നു കുറച്ചുനേരം അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. കൂടുതൽ മുട്ടകൾ വരുന്നെങ്കിൽ വന്നോട്ടെ എന്ന മട്ടിൽ. പിന്നെ, ചീമുട്ടകൾക്കു തുല്യം ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന ആ റോഡിലൂടെ സാവകാശം നടന്നു നീങ്ങി. പിന്നിൽ ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങൾ വർദ്ധിതവീര്യത്തോടെ.

കാതറിനും വിലയുമാം മെതഡിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനസ്ഥാപകനായ ജോൺ വെസ്ലിയുടെ ആരാധകരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃക തങ്ങളും പിൻതുടരേണ്ടതാണെന്ന് ഇരുവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ജോൺ വെസ്ലി ഏതാണ്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് പാവപ്പെട്ടവരോടും പിൻതള്ളപ്പെട്ടവരോടും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തെരുവുകൾ തോറും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരോട് ഇങ്ങനെ പറയുമായിരുന്നു: 'നിങ്ങളെ ആവശ്യമുള്ളവരുടെ അടുക്കലേക്കെന്നതിനേക്കാൾ നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഏറ്റവും അധികം ആവശ്യമുള്ളവരുടെ അരികത്തേയ്ക്കാണ് നിങ്ങൾ പോകേണ്ടത്'. പള്ളിയിൽ പോകാത്തവരേയും പള്ളിയിൽ കയറ്റാത്തവരേയും മുന്നിൽ കണ്ട്

(ശേഷം പേജ് 21 ൽ)

ക്രിസ്തുസഹിതരും ക്രിസ്തുരഹിതരും-3

ക്രിസ്തുവിന് വെളിയിൽ സത്യം തിരയുന്നവർ

സാധു സുന്ദർസിങ്

ഇനി ഇതര മതാനുയായികളിൽ ചിലരുടെ കാര്യമെടുക്കാം:

ഒരു ബുദ്ധസ്താസി

ഒരു ദിവസം ടിബറ്റിൽവെച്ചു ഞാൻ ക്രിസ്ത്യൻ സ്താസിമാരുടെ കാര്യം പറയുകയായിരുന്നു. ടിബറ്റിലും അനേകം താപസന്മാരുണ്ടെന്ന് അപ്പോൾ ഒരാൾ പറഞ്ഞു. അനേക വർഷങ്ങളായി പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും നിമഗ്നനായ ഒരു ലാമാ (ബുദ്ധസ്താസി) എതിരെ കാണപ്പെട്ട മലയിലെ ഒരു ഗുഹയിൽ വസിക്കുന്നുണ്ട്. ഗുഹാമുഖം അദ്ദേഹം അടച്ചു കളഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഗുഹവിട്ടു പുറത്തു വന്നിട്ടേയില്ല. സമീപവാസികൾ ചായയും വറുത്ത ബാർലിപ്പൊടിയിലും ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ കൊണ്ടു വന്ന് ഒരു ദ്വാരം വഴി ഗുഹയ്ക്കകത്തേക്കു കൊടുക്കും. അനേക വർഷങ്ങൾ ഇരുട്ടടഞ്ഞ ഗുഹയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രായേണ അന്ധനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അവശേഷിച്ച ജീവിതകാലമത്രയും ഗുഹയിൽത്തന്നെ താമസിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ഈ കാര്യം എന്നോടു പറഞ്ഞയാ

ളെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഞാൻ സ്താസിയിലെ കാണുവാൻ പോയി. അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും നിമഗ്നനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ അല്പനേരം കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ഭിത്തിയിലുള്ള ദ്വാരത്തിനടുത്തു വന്നിരുന്നു. ഇരുണ്ടതും ഇടുങ്ങിയതുമായ ഗുഹയിലിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ഞങ്ങളെയും കാണുവാൻ പാടില്ല. എങ്കിലും പരസ്പരസംഭാഷണം സാധ്യമായിരുന്നു. ഞാൻ എവിടെനിന്ന്, എന്തിനായി വന്നു എന്നെല്ലാം ആദ്യമായി അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ ഇപ്രകാരം ആരാഞ്ഞു: 'ഈ ഏകാന്ത ധ്യാനംമൂലം അങ്ങയ്ക്കെന്തു നേട്ടമുണ്ടായി? ബുദ്ധൻ ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങ് ആരോടാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്?'

മറുപടി: 'ഞാൻ ബുദ്ധനെ ദൈവമായി പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയല്ല പിന്നെയോ, എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കണമെന്നുള്ള ആസക്തിയിൽ

നിന്നു മോചനം കിട്ടുവാനാണു ഞാൻ ഈ ഗുഹയിൽ രഹസ്യമായി ജീവിക്കുന്നത്. നിർവാണമാണു ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നത്-അതായത്, സുഖമായാലും ദുഃഖമായാലും എല്ലാവിധ ആസക്തികളും (ആഗ്രഹങ്ങൾ) നിഹനിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി. ജഡികമായും ആത്മീയമായും ഇപ്പോഴും ഞാൻ അന്ധകാരത്തിലാണ്. ഇതിന്റെ അവസാനം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എനിക്കു ലഭിക്കാത്ത കാര്യം മറ്റേതെങ്കിലും ജന്മത്തിൽ ലഭിക്കുമെന്ന് എനിക്കറിയാം'.

മറുപടിയായി ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ദൈവം അങ്ങയ്ക്ക് ആസക്തികളും വികാരങ്ങളും നൽകിയിട്ടുള്ളത് അവയെ തെരിച്ചുപൊടിച്ചു കെടുത്തിക്കളയുന്നതിനല്ല; പ്രത്യുത, ദൈവത്തിൽക്കൂടി അവയ്ക്കു തൃപ്തി കാണുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. ആസക്തികളും വികാരങ്ങളും നശിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ദൈവോദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, ദൈവം അവയെ നൽകുകയില്ലായിരുന്നു. ആസക്തികളെ നിഹനിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ അത് ആത്മഹത്യയാണ്. അവ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളാണല്ലോ. നമ്മുടെ ആസക്തികളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതു പ്രയോജനരഹിതമാണ്. ആസക്തികളെ നിഹനിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം തന്നെ ഒരു ആസക്തിയാണല്ലോ. ആസക്തിയിൽ നിന്ന് ആസക്തി ജനിക്കുന്നു; അപ്പോൾ ഈ വിധത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമോ മോക്ഷമോ ലഭിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? അഭിലാഷങ്ങളെ വീർപ്പു മുട്ടിച്ച് അമർത്തുന്നതല്ല നല്ല വഴി. അഭിലാഷങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിനനുരൂപമായി അവയ്ക്കു തൃപ്തി വരുത്തേണ്ടതാണ്. തന്മൂലം നമുക്കു യഥാർത്ഥ രക്ഷ ലഭിക്കുന്നു'.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി: 'കൊള്ളാം, എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു നമുക്കു കാണാം'. ഇതോടെ ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു.

ദൈവം നമുക്ക് ആസക്തികളും വികാരങ്ങളും നൽകിയിട്ടുള്ളത് അവയെ തെരിച്ചുപൊടിച്ചു കെടുത്തിക്കളയുന്നതിനല്ല; പ്രത്യുത, ദൈവത്തിൽക്കൂടി അവയ്ക്കു തൃപ്തി കാണുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. ആസക്തികളും വികാരങ്ങളും നശിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ദൈവോദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, ദൈവം അവയെ നൽകുകയില്ലായിരുന്നു. ആസക്തികളെ നിഹനിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ അത് ആത്മഹത്യയാണ്. അവ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളാണല്ലോ. നമ്മുടെ ആസക്തികളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതു പ്രയോജനരഹിതമാണ്. ആസക്തികളെ നിഹനിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹംതന്നെ ഒരു ആസക്തിയാണല്ലോ

ചൈനാക്കാരൻ ഡോക്ടർ

ഒരിക്കൽ പീക്കിംഗിൽവെച്ചു ഞാൻ 'ക്രിസ്തു സർവലോകത്തിന്റെയും രക്ഷകൻ' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു. യോഗത്തിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ ചൈനാക്കാരനായ ഒരു ഡോക്ടർ എന്റെ അടുത്തുവന്നു പറയുകയാണ്: 'ക്രിസ്തു ജനിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ രണ്ടായിരം വർഷമേ ആയിട്ടുള്ളുവല്ലോ. പക്ഷേ അതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ കൺഫ്യൂഷ്യസിനെപ്പോലെയുള്ള ഗുരുക്കന്മാർ ഞങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ക്രിസ്തു സാർവലോകികമാണെന്ന് എങ്ങനെ പറയാം? കൺഫ്യൂഷ്യസിന്റെയും മറ്റു ഗുരുക്കന്മാരുടെയും ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകകളും മതി ഞങ്ങൾക്ക്'.

മറുപടി: 'ക്രിസ്തു രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു മാത്രമാണു വന്നതെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു തെറ്റ്. തന്റെ അവ

ക്രിസ്തുവിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ നല്ല സാരോപദേശങ്ങളാണെന്നു മാത്രമല്ല, അത് ആത്മാവും ജീവനുമാകുന്നു. തന്നെ സ്വീകരിച്ചതായ ലക്ഷോപലക്ഷം പേർ തന്നിൽക്കൂടി പുതുജീവൻ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ശ്രമംകൊണ്ട് പുതുജീവൻ നമുക്കു കിട്ടുകയില്ല. കയ്പുള്ള കായുണ്ടാകുന്ന മരത്തിനു മധുരഫലം തരാൻ സാധ്യമല്ല; എന്നാൽ അതു മധുരഫലം തരുന്ന മരത്തോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കാം. അതുപോലെ പാപിയായ മനുഷ്യനെ ക്രിസ്തുവിനോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കാം. അപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവൻ അവനിൽക്കൂടി ഒഴുകി അവനെ പുതിയ ഒരു സൃഷ്ടിയാക്കുന്നു. ഇതത്രേ രക്ഷ എന്നു പറയുന്നത്.

താരത്തിനു വളരെ മുമ്പ് അവൻ ലോകത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ലോകമോ അവനെ അറിഞ്ഞില്ല; അവനെ അറിഞ്ഞവരോ അതിൽ സന്തോഷിച്ചു' (യോഹ. 1:10; യോഹ. 8:55-56). ഞാൻ കൺഫ്യൂഷ്യസിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കും എതിരല്ല. പറയൂ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകയുംമൂലം ഒരു ജനസമൂഹമെന്ന നിലയിൽ ചൈനയ്ക്ക് എന്തു പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്? നിങ്ങൾക്കു വ്യക്തിപരമായി എന്തു പ്രയോജനം വന്നിട്ടുണ്ട്?

മറുപടി: 'ഈ ഉപദേശങ്ങൾ ഒറ്റവായ്ക്കകത്താക്കാവുന്ന ഉരുളയല്ല; അവയുടെ ഫലം പെട്ടെന്നറിവാനും സാധ്യമല്ല. അവയുടെ പരിണതഫലം മെല്ലെ പ്രകടമാകുന്നതാണ്'.

ഞാൻ: 'ഒരു ഉരുള പെട്ടെന്നു ദാഹിച്ചു

ശരീരത്തിൽ ലയിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, എന്തെങ്കിലും അസുഖം വന്നു നമ്മുടെ രൂപിയറിയുന്ന കഴിവു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അതിന്റെ സ്വാദറിയാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമല്ലോ. വെറും സാരോപദേശങ്ങൾ ഒരു വജ്രമാല പോലെയാണ്. അതൊരു രോഗിയുടെ കഴുത്തിൽ ഇടുന്നതുകൊണ്ട് രോഗം ശമിക്കയില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ നല്ല സാരോപദേശങ്ങളാണെന്നു മാത്രമല്ല, അത് ആത്മാവും ജീവനുമാകുന്നു (യോഹ. 6:63). അവനെ സ്വീകരിച്ചതായ ലക്ഷോപലക്ഷം പേർ അവനിൽക്കൂടി പുതുജീവൻ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു'.

ഡോക്ടർ: 'ഈ പുതുജീവനും മാറ്റവും പുറത്തു നിന്നു വരികയില്ല; അതു നമ്മുടെ സ്വന്തം ശ്രമത്തേയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഞാൻ: 'സ്വീകരിക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ നമ്മെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സ്വന്തം ശ്രമംകൊണ്ട് ഈ പുതുജീവൻ നമുക്കു കിട്ടുകയില്ല. കയ്പുള്ള കായുണ്ടാകുന്ന മരത്തിനു മധുരഫലം തരാൻ സാധ്യമല്ല; എന്നാൽ അതു മധുരഫലം തരുന്ന മരത്തോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കാം. അതുപോലെ പാപിയായ മനുഷ്യനെ ക്രിസ്തുവിനോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കാം. അപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവൻ അവനിൽക്കൂടി ഒഴുകി അവനെ പുതിയ ഒരു സൃഷ്ടിയാക്കുന്നു. ഇതത്രേ രക്ഷ എന്നു പറയുന്നത്'. അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

ഒരു റബ്ബി

വിശാലമനസ്കനായ ഒരു യൂദറബ്ബിയെ യെരൂശലേമിൽ വെച്ച് ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയും വാഗ്ദത്തനാടിനെപ്പറ്റിയുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്താണെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'മശിഹാ അവതരിക്കുന്നതും വാഗ്ദത്തനാടു പുന:സ്ഥാപിക്കുന്നതും കാണുവാൻ കാത്തിരുന്ന ഒരാളാണു ഞാൻ. എന്നാൽ ഈ അഭിലാഷം ഇഹലോക ജീവിതത്തിലോ പരലോകജീ

മതഭക്തിയോ ആത്മീയതയോ?-2

കോരഹിന്റെ മത്സരം നൽകുന്ന പാഠം

മതഭക്തന്മാർക്ക് ദാനങ്ങൾ നൽകുവാനും പ്രാർത്ഥിപ്പാനും മറ്റു പലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനും കഴിയും: എങ്കിലും തങ്ങളെത്തന്നെ അർപ്പിക്കുക എന്തെന്ന് അവർ അറിയുന്നില്ല. അവർ കൃത്യമായി ദശാംശം കൊടുക്കും. എന്നാൽ പരീക്ഷയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ അവർ തങ്ങളുടെ സ്വയത്തെ മരണത്തിന് ഏല്പിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് പഴയ ഉടമ്പടിയും പുതിയ ഉടമ്പടിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം: സ്വയത്തിനു മരിച്ചവരാകാതെ നിങ്ങൾക്ക് പഴയ ഉടമ്പടിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയും.

എന്നാൽ നിങ്ങൾ സ്വയം മരിക്കാതെ പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

യേശു ദശാംശം അർപ്പിക്കുവാനല്ല, തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായ യാഗമായി സമർപ്പിക്കുവാനാണ് വന്നത്. അഹന്തയുടെ (സ്വയത്തിന്റെ) മരണം കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ദാസനായിത്തീരാൻ കഴിയും; എന്നാൽ ദൈവത്തിന് ഒരു പുത്രനായിത്തീരാൻ അതു കൂടാതെ സാധ്യമല്ല.

വിതത്തിലോ എപ്പോഴാണു നിവൃത്തിയാകുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ പട്ടണത്തിൽ വെച്ചു ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട യേശു തന്നെയാണോ മശിഹാ, അതോ മശിഹാ ഇനിയും വരുവാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളോ എന്ന് എനിക്കറിയാൻ പാടില്ല. യേശു ഒരു വലിയ പ്രവാചകനായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്റെ ജാതി യേശുവിനോടു കർക്കശമായും ക്രൂരമായും പ്രവർത്തിച്ചു. യേശുവിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷ ഇന്നും ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എനിക്കറിയാം. അവന്റെ രക്തം ഞങ്ങളുടെ തലമേലുണ്ട്'.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒട്ടേറെ സംഭാഷണങ്ങളും സംഭവങ്ങളും നൽകുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. പക്ഷേ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടവ ഞാൻ നൽകിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ.

ഭിന്നമതക്കാരുമായി സമ്പർക്കം പാലിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിന് അവസരമുണ്ടായിട്ടുള്ള മറ്റു വിശ്വാസക്കാർക്ക്-ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സഹതാപപൂർവ്വം പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക്-ജീവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്പർശം കൂടാതെ സ്ഥിരമായ സമാധാനവും പ്രത്യാശയും ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു സാക്ഷ്യം കാണുവാൻ കഴിയും.

സ്വയം യത്നംകൊണ്ടും സ്വയം നേടുന്ന സൽഫലങ്ങൾകൊണ്ടും കൈവരിക്കാമെന്ന് ആശിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള എന്തോ യഥാർത്ഥമായ ഒരു കുറവ് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടെന്നു പലർക്കും ബോധ്യമുണ്ട്. 'പുത്രനുള്ളവനു ജീവൻ ഉണ്ട്. ദൈവപുത്രനില്ലാത്തവനു ജീവനില്ല' (യോഹ. 5:12) എന്ന ദൈവവചനം എത്ര സത്യമാണ്! (അവസാനിച്ചു)

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നുള്ള അഗ്നിയാൽ ദൈവം ഹാബേലിന്റെ യാഗത്തിന് ഉത്തരമരുളി, എന്നാൽ കയീന്റെ യാഗത്തിന് ആ ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒരു മനുഷ്യൻ നാൾതോറും സ്വയം മരിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ ജീവിതത്തിലും ശുശ്രൂഷയുടെ മേലും സ്വർഗ്ഗീയാഗ്നിയുടെ വ്യാപാരം ഉണ്ടാകും. ഈ യഥാർത്ഥമായ ആത്മാഭിഷേകത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ വികാരങ്ങളെ മാത്രം കിഴിയിട്ടിട്ടുള്ളതും ഭൂരിപക്ഷം പേരും ഇന്ന് പ്രാപിക്കുന്നതുമായ സാത്താനുവ്യം കപടവുമായ അഭിഷേകം ചപ്പും ചവറും മാത്രമാണ്.

ബിലെയോ

ഇതാ മറ്റൊരു മതഭക്തനായ മനുഷ്യൻ! ദൈവത്തെ സേവിക്കാനാഗ്രഹിച്ച ഒരു പ്രവാചകനെങ്കിലും ഇയാൾ പണം നേടുവാനും ലൗകികരായ വലിയ ആളുകളുമായി സന്ധിക്കുവാനും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. (സംഖ്യാ. 22) ഇന്ന് ബിലെയോമിനെപ്പോലെയുള്ള അനേകം കള്ളപ്രവാചകന്മാരുണ്ട്. എന്നാൽ ബിലെയോമിന്റെ ആത്മാവാണ് ഇവർക്കുള്ളതെന്ന് ഇന്നത്തെ വിവേചന ശൂന്യരായ വിശ്വാസികൾക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഫിലി. 2:21 വെളി. 2:14 എന്നീ വാക്യങ്ങൾ ഇത്തരക്കാരുടെ ദൈവമുൻപാകെയുള്ള അസ്വീകാര്യതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ദ്രവ്യാഗ്രഹവും ലോകത്തിന്റെ ബഹുമാനം ലഭിക്കുവാനുള്ള മോഹവും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല രണ്ടും ബിലെയോമിലുണ്ടായിരുന്ന ആത്മാവിന്റെ ഭിന്നസ്വഭാവങ്ങൾ തന്നെ.

കോരഹ്

മറ്റൊരു മതഭക്തൻ! പുരോഹിത കുടുംബമായ ലേവി ഗോത്രത്തിൽ ജനിച്ചവനായിരുന്നു കോരഹ്. (സംഖ്യാ. 16) എന്നാൽ ദൈവം തനിക്കു നൽകിയിരുന്ന ശുശ്രൂഷയിൽ അയാൾ അസംതൃപ്തനായിരുന്നു. അയാൾ മോശെയുടെതു

പോലെ കൂടുതൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. മതപരമായ ഒരു ആവരണമണിഞ്ഞ ഈ ദുർമ്മോഹം അന്തിമമായി അയാളുടെ നാശത്തിനു വഴി തെളിച്ചു. അയാളും മത്സരത്തിൽ അയാളുടെ സഹപ്രവർത്തകരായിരുന്ന ദാഥാൻ, അബീരാൻ എന്നിവരും അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുമാണ് ജീവനോടെ നരകത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചവരായി തിരുവെഴുത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏകസമൂഹം. (സംഖ്യാ. 16:32, 33) ദൈവജനത്തിനു നേതൃത്വം നൽകുവാൻ ദൈവം നിയമിച്ച ആത്മീയാധികാരികളോടുള്ള മത്സരത്തെ ഇത്ര ഭയാനകമായ ഒരു പാപമായിട്ടാണ് ദൈവം പരിഗണിക്കുന്നത്. ഒരു ആത്മീയമനുഷ്യൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും ഈ പാപം ചെയ്യുവാൻ മുതിരുകയില്ല. എന്നാൽ മതഭക്തന്മാർ അതിനു മുതിരുന്നുണ്ട്. മതഭക്തിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഭോഷത്തം അത്ര ഭയാനകമാണ്. സഭയിലുള്ള മറ്റു സഹോദരന്മാരുമായി അനാരോഗ്യകരമായ മത്സരത്തിലേർപ്പെടുന്നവരുടെ ഒരു ചിരകാല മാതൃകയായി കോരഹിനെ കരുതാം.

മതഭക്തിയെയും ആത്മീയതയെയും തമ്മിൽ വിവേചിച്ചറിയാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് ഒരിക്കലും ആത്മീയരായിത്തീരുവാൻ സാധ്യമല്ല. അന്ത്യകാലത്ത് മനുഷ്യർ ഭക്തിയുടെ വേഷം മാത്രം ധരിച്ച് അതിന്റെ ശക്തി ത്യജിച്ചവരായിത്തീരുമെന്നുള്ള വചനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ വിവേചനം നാം ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാനാവശ്യമത്രേ.

യഥാർത്ഥമായ ആത്മീയതയിലേക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം നാൾതോറും നമ്മുടെ അഹന്തയെ മരണത്തിന് ഏല്പിക്കുക എന്നതാണ് (റോമർ. 8:36; 2 കൊരി. 4:10,11) മറ്റെല്ലാം വഴികളും വ്യാജവഴികൾ തന്നെ. കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവർ കേൾക്കട്ടെ.

കാതിനും വിലുംബുത്തും 15-ാം പേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച

വെസ്ലി ചെയ്ത ഈ ആഹ്വാനം വിലുംബുത്തും മനസ്സാ വഹിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം മൈൽ എൻഡ് റോഡിലെ ചേരിയിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചേർന്നത്.

ദൈവികമായ തന്റെ നിയോഗത്തെപ്പറ്റി പൂർണ്ണ ധാരണയില്ലാത്ത ഒരാൾക്കും 'ഈസ്റ്റ് എൻഡ്'ൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുവാനാകുമായിരുന്നില്ല. ഓരോ ദിവസവും രാത്രിയിൽ ക്ഷീണിച്ചവശനായി വീട്ടിലേക്ക് വരുന്ന വിലൂമിന്റെ ചിത്രം പിൽക്കാലത്ത് കാതിൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും വസ്ത്രമൊക്കെ കീറിയിട്ടുണ്ടാവും. ചിലപ്പോൾ തലയിൽ കല്ലേറുകൊണ്ടുള്ള മുറിവുമായി അല്ലെങ്കിൽ, പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വല്ല ഓടയിലോ മറ്റോ തള്ളിയിട്ടുണ്ടായ മുറിവിൽ രക്തം പുറങ്ങുണങ്ങിയ ബാൻഡേജുമായി ആയിരിക്കും വരുക. ഇതൊന്നും കണ്ട് പതറാതെയുള്ള പരിശ്രമത്തിനൊടുവിൽ സുവിശേഷം കേൾക്കാൻ മനസ്സുണ്ടായ ചിലരെങ്കിലുമുണ്ടായി. അവരെ അംഗങ്ങളാക്കുന്നതുപോകട്ടെ, ഞായറാഴ്ച ആരാധനയ്ക്ക് അതിഥിയായിപ്പോലും പള്ളിയിൽ കയറ്റാൻ അംഗീകൃതസഭക്കാർ തയ്യാറാകാത്തതുകൊണ്ട് സ്വന്തമായി കുടിവരവ് തുടങ്ങാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ഞായറാഴ്ച ആരാധനയ്ക്കായി ഒരു നൂത്തശാല വാടകയ്ക്കെടുത്തു. ശനിയാഴ്ച രാത്രിയിലെ കള്ളുകുടിയും പാട്ടും നൃത്തവും കഴിഞ്ഞ് ആളുകൾ പിരിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ-അപ്പോൾ ഏതാണ്ട് പുലർച്ചെ നാലുമണിയാവും-ബുത്ത് നേരത്തെതന്നെ വാടകയ്ക്കെടുത്തു കരുതിയിരുന്ന കുറെ കസേരകളുമായി വന്ന് ഹോളിൽ നിരത്തിയിടും, രാവിലെത്തെ ആരാധനയ്ക്കായി. വൈകുന്നേരത്തെ കുടിവരവ് അവിടെ സമ്മതിക്കില്ല. നൃത്തം നടക്കണമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് വൈകുന്നേരത്തെ കുടിവരവിനായി സാധ

നങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു 'ഗോഡൗൺ' സംഘടിപ്പിച്ചെടുത്തു. പാട്ടും പ്രസംഗവും കേൾക്കുമ്പോൾ തെരുവുപിള്ളേർ കല്ലും ചെളിയും ചിലപ്പോൾ പടക്കങ്ങളും ജനലിൽക്കൂടി അകത്തേക്കിടും. ദൈവജനം ഒന്നും വക വയ്ക്കാതെ മുന്നോട്ട് പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

'ക്രിസ്ത്യൻ മിഷൻ' എന്ന് വിലുംബുത്ത് പേരിട്ട ആ പ്രവർത്തനത്തിനു സഹായികളായിത്തീർന്നത് തന്റെ തന്നെ മക്കളായിരുന്നു. വിലുംബുത്ത് എന്ന് മുത്തമകനാണ് കൂടുതൽ പ്രയത്നിച്ചത്. കൊച്ചുകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തുടങ്ങി ബ്രാംബെലിനു തന്റെ വിളിയെപ്പറ്റി ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്രായം മുതലേ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വരവു ചെലവു പുസ്തകങ്ങളുമായി രാവിലെ തൊട്ടു വൈകുന്നേരംവരെ കുട്ടിയും കിഴിച്ചും ഇരിക്കുന്നതിന് ഒരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു. ക്രമേണ പ്രവർത്തനം വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്തുള്ള മറ്റു ചില ചേരികളിലും സുവിശേഷം അറിയിക്കാനായി. വിശ്വാസത്തിലേക്ക് ചിലരെക്കൊവന്നു. എങ്കിലും ഇതെല്ലാം മരുഭൂവാസ കാലമായിരുന്നു ബുത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം. പ്രതീക്ഷകളേറെ നൽകാത്ത ആദ്യത്തെ പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾ! ലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചു നിർത്തുന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ ആകർഷിക്കാനുതകുന്നതോ ആയ എന്തോ ഒന്ന് 'ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനി'ല്ലായിരുന്നുവെന്നത് സത്യം. ഈസ്റ്റ് എൻഡിലെ ചേരികളിൽ ദാനധർമ്മങ്ങളും കഞ്ഞിവീഴ്ത്തും മറ്റും നടത്തിയിരുന്ന അഞ്ഞൂറിലധികം സംഘടനകൾ അന്നവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നോർക്കണം. ബുത്തിന്റേത് അതിലൊന്നുമാത്രം. അവരിൽ നിന്നും തന്നെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നതെന്തായിരുന്നു?

(തുടരും)

ബൈബിളിലൂടെ...

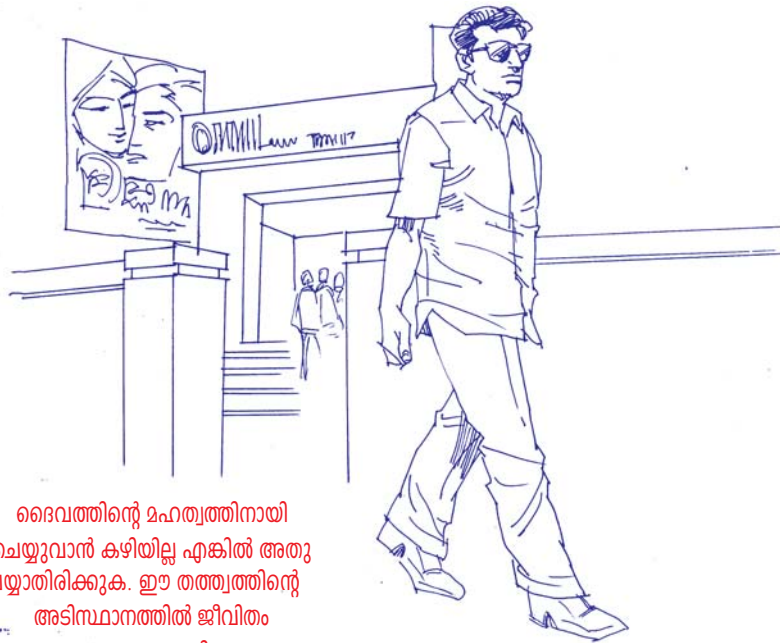
1 കൊരിന്ത്യർ

അധ്യായം 9 (തുടർച്ച)

ഒന്നു കൊരിന്ത്യർ 9:14-ൽ നാം കാണുന്നത്: “അതുപോലെ കർത്താവും സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നവർ സുവിശേഷത്താൽ ഉപജീവിക്കേണം എന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നാണ്. തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയുടെ ഫലം കൊയ്യുന്ന വിശ്വാസിക

ളിൽനിന്നും നന്മകൾ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള അവകാശം സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നവർക്കുണ്ട് (ഗലാ. 6:6).

ഈ വിഷയത്തിൽ ക്രിസ്തീയലോകം ഇന്ന് രണ്ടറ്റങ്ങളിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. ഒരറ്റത്ത് ഈ ഉപദേശത്തെ ചൂഷണം ചെയ്ത് ദരിദ്രരായ വിശ്വാസികളിൽനിന്നുപോലും

ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയില്ല എങ്കിൽ അതു ചെയ്യാതിരിക്കുക. ഈ തത്ത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതം മുഴുവനും നാം നയിക്കണം.

പണം സമാഹരിച്ച് സ്വന്തം കീഴ് വീർപ്പിക്കുന്ന ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ! ഇതു ആക്ഷേപാർഹമായ ഒന്നാണ്. പിശുക്കന്മാരായ വിശ്വാസികളാണ് മറ്റേത്തലയ്ക്കൽ; തങ്ങളോട് ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നവരോട് സാമ്പത്തികമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം തിരിച്ചറിയാത്തവരാണ് ഇക്കൂട്ടർ.

ഈ തത്ത്വം പഠിപ്പിച്ചതിനുശേഷം, പൗലൊസ് തുടർന്ന് പറയുകയാണ്: “നിങ്ങൾ എനിക്ക് ഇതു ചെയ്യുവാനല്ല ഞാനിതു നിങ്ങൾക്കു എഴുതുന്നത്. കൊരിന്ത്യരേ, നിങ്ങളുടെ പക്കൽനിന്ന് ഞാൻ പണമൊന്നും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ സ്വന്തകയ്യുൽ വേലചെയ്ത് ഉപജീവിക്കുന്നു.” ആരിൽ നിന്നൊക്കെ പണം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് പൗലൊസ് വിവേചിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. ഫിലിപ്പായിലെ സഭയിൽനിന്നും താൻ പണം സ്വീകരിച്ചു. (ഫിലി. 4:14-18). എന്നാൽ കൊരിന്തിലെയോ എഫസോസിലെയോ തെസ്സലോനിക്യയിലെയോ സഭയിൽനിന്നും താൻ ഒന്നും വാങ്ങിയില്ല. (2കൊരി. 11:7-9; പ്രവൃത്തി. 20:33, 34; 2തെസ്സ. 3:7-9). “ഒരു വിശ്വാസിയ്ക്കിരിക്കുന്നത് ഒന്നും സ്വീകരിക്കരുത്” എന്നതോ “ഏതൊരു വിശ്വാസിയ്ക്കിരിക്കുന്നത് ഒന്നും സ്വീകരിക്കാം” എന്നതോ ആയിരുന്നില്ല പൗലൊസിന്റെ നിലപാട്. ഒരു ദാനം തനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ, അതു സ്വീകരിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്നറിയുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നടത്തിപ്പ് താൻ ആരാഞ്ഞിരുന്നു. ഇതാണ് ഓരോ യഥാർത്ഥ ദൈവഭൃത്യനും ചെയ്യേണ്ടത്.

പൗലൊസിന്റെ ഈ നിലപാടുകൾക്ക് പിന്നിൽ വളരെ നല്ല ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമായിത്തന്നെ, താൻ പറയുകയാണ്: “സുവിശേഷം എല്ലാവർക്കും സൗജന്യമായി ലഭ്യമാകുവാനാണ് ഞാനിത് ചെയ്യുന്നത്” (9:18). സുവിശേഷം കേൾക്കുന്നവർക്ക് ഇതിനായി തങ്ങൾ ഒന്നും മുടക്കേണ്ടതില്ല എന്ന തോ

പൗലൊസ് പറയുകയാണ്: “സുവിശേഷം എല്ലാവർക്കും സൗജന്യമായി ലഭ്യമാകുവാനാണ് ഞാനിത് ചെയ്യുന്നത്”. സുവിശേഷം കേൾക്കുന്നവർക്ക് ഇതിനായി തങ്ങൾ ഒന്നും മുടക്കേണ്ടതില്ല എന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടാവണം. പൊതുയോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നിടത്തൊക്കെ, ഒരു സ്തോത്രകാഴ്ചയെടുക്കുന്നത് ഞാൻ തടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇത്തരം യോഗങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്ന അവിശ്വാസികൾക്ക്, സുവിശേഷം കേൾക്കുവാൻ ഒരു പൈസപോലും മുടക്കേണ്ടതില്ല എന്നതോന്നൽ ഉണ്ടാവണം. ഇതായിരുന്നു യേശുവിന്റെയും അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും മാതൃക - അവർ തങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളിലൊന്നും ഒരിക്കൽപോലും ഒരു പണപ്പിരിവ് നടത്തിയിട്ടില്ല.

നൽ ഉണ്ടാവണം.

പൊതുയോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നിടത്തൊക്കെ, ഒരു സ്തോത്രകാഴ്ചയെടുക്കുന്നത് ഞാൻ തടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇത്തരം യോഗങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്ന അവിശ്വാസികൾക്ക്, സുവിശേഷം കേൾക്കുവാൻ ഒരു പൈസപോലും മുടക്കേണ്ടതില്ല എന്നതോന്നൽ ഉണ്ടാവണം.

ഇതായിരുന്നു യേശുവിന്റെയും അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും മാതൃക - അവർ തങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളിലൊന്നും ഒരിക്കൽപോലും ഒരു പണപ്പിരിവ് നടത്തിയിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ സഭകൾ തുടക്കമുതലേ പ്രവർത്തി

ദൈവവേലയെ സാമ്പത്തികമായി പിൻതുണയ്ക്കുക എന്നതു വിശ്വാസികളുടെ മാത്രം ഉത്തരവാദിത്തമാണ്, “കർത്താവേ, ഞാൻ എന്റെ പണമുപയോഗിച്ച് അങ്ങയുടെ വേലയെ സഹായിക്കുകയും, അങ്ങയുടെ ദാസന്മാർ അത് എന്നിൽ നിന്നും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ എന്നെ നരകത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുവാൻ അങ്ങയ്ക്ക് എങ്ങനെ സാധിക്കും?,” എന്ന് ഒരു അവിശ്വാസിയും അന്ത്യനാളിൽ ദൈവത്തോട് പറയുവാൻ ഇടയാകരുത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, വീണ്ടും ജനിച്ചവരോ അല്ലാത്തവരോ എന്ന വ്യത്യാസം കൂടാതെ ആളുകളിൽനിന്നും പണം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇന്ന് പലരും തയ്യാറാവുകയാണ്.

ച്ചുവരുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ അവിശ്വാസികളായ സുഹൃത്തുക്കളെ സഭയിലേക്ക് സുവിശേഷകേൾവി ക്കായി വിളിച്ചുകൊണ്ട് വരാറുണ്ട് എന്നതാണ് ഇതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. ദൈവവേലയെ സാമ്പത്തികമായി പിൻതുണയ്ക്കുക എന്നതു വിശ്വാസികളുടെ മാത്രം ഉത്തരവാദിത്തമാണ്, അവിശ്വാസികൾക്ക് അതിനുള്ള അവകാശമില്ല. (3 യോഹ. 7 കാണുക). “കർത്താവേ, ഞാൻ എന്റെ പണമുപയോഗിച്ച് അങ്ങയുടെ വേലയെ സഹായിക്കുകയും, അങ്ങയുടെ ദാസന്മാർ അത് എന്നിൽനിന്നും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തിൽ എന്നെ നരകത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കുവാൻ അങ്ങയ്ക്ക് എങ്ങനെ സാധിക്കും?,” എന്ന് ഒരു അവിശ്വാസിയും അന്ത്യനാ

ളിൽ ദൈവത്തോട് പറയുവാൻ ഇടയാകരുത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, വീണ്ടും ജനിച്ചവരോ അല്ലാത്തവരോ എന്ന വ്യത്യാസം കൂടാതെ ആളുകളിൽനിന്നും പണം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇന്ന് പല സംഘടനകളും ദൈവദാസന്മാരും തയ്യാറാവുകയാണ്. നിങ്ങൾ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ക്രിസ്തീയ പ്രവർത്തകനാണെങ്കിൽ, അന്നാളിൽ ദൈവം നിങ്ങളോട് ചോദിക്കും, “എന്റെ മകനല്ലാത്തവനിൽനിന്നും നീ പണം സ്വീകരിച്ചതെന്തിനാണ്?,” എന്ന്.

കൊരിന്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നും പൗലൊസ് പണം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതിന് ഒരു കാരണംകൂടി ഉണ്ടാകാം. അവർ തന്റെ അപ്പൊസ്തലത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ ശുശ്രൂഷ സ്വീകരിക്കാത്തവരിൽനിന്നും പണം സ്വീകരിക്കുവാൻ പൗലൊസ് തയ്യാറായില്ല. ഇതും ഓരോ ശുശ്രൂഷകനും സ്വീകരിക്കേണ്ട നിലപാടാണ്.

തുടർന്നു പൗലൊസ് മറ്റുള്ളവരോട് പ്രസംഗിച്ചതിനുശേഷം സ്വയം കൊള്ളരുതാത്തവനായിത്തീരാതിരിക്കേണ്ടതിന് തന്റെ ശരീരത്തെ ശിക്ഷണത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പറയുകയാണ് (9:24-28). തിരുവചനത്തിലെ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ച ശലോമോന്റെ ജീവിതം ഒടുവിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നത് നരകത്തിലാണ്. അനേക സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും, രോഗികളെ സൗഖ്യമാക്കുകയും, മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിക്കുകയും, തിരുവചനം എഴുതുകയും, ധാരാളം മികച്ച പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്ത അപ്പൊസ്തലനായ പൗലൊസിന്, താൻ ഒടുവിൽ തള്ളപ്പെടുമോ എന്ന ഭയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ താൻ തന്റെ ജഡത്തിലെ അഭിലാഷങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ച് നിർത്തുവാൻ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ദൈവം നിങ്ങളെ ധാരാളമായി ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി എന്നതുകൊണ്ട്, നിങ്ങളെ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ തീർച്ചയായും

ഉൾപ്പെടുത്തുമെന്ന് കരുതരുത്. പൗലൊസ് അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. ദൈവം പ്രാഥമികമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെയാണ്, ശുശ്രൂഷയെല്ലാം.

അദ്ധ്യായം പത്ത്

പത്താം അദ്ധ്യായത്തിലും പൗലൊസ് ഇതേവിഷയം തന്നെ തുടരുകയാണ്. കുഞ്ഞാടിന്റെ രക്തത്താൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരെങ്കിലും, ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദം ലഭിക്കാത്തതിനാൽ കനാൻ നാട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിയാതെപോയ ആറു ലക്ഷം യിസ്രായേൽമക്കളുടെ ജീവിതത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി വിശ്വാസികളെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ ഭാഗത്ത്. അവർ മരുഭൂമിയിൽ പട്ടുപോയി. ഇതുതന്നെ നിങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കാം. ഇതു നമുക്ക് ദൃഷ്ടാന്തമായി സംഭവിച്ചു എന്ന് പൗലൊസ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് (1 കൊരി. 10:6). തുടർന്ന് നമുക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്ന ഒരു ശ്രേഷ്ഠവാഗ്ദാനം നൽകിയിരിക്കുന്നു: “നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതിനു മീതെ പരീക്ഷ നേരിടുവാൻ ദൈവം സമ്മതിക്കുകയില്ല.” (10:13). നമുക്കു സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത പരീക്ഷയൊന്നും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവില്ല. ഓരോ പരീക്ഷയെയും അതിജീവിക്കുവാനും ഓരോ വെല്ലുവിളിയെയും കീഴടക്കുവാനും നമുക്കാവുമെന്നുള്ള ഉറപ്പ് ഇതു നൽകുന്നു. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും പരീക്ഷ എനിക്കു സഹിക്കാവുന്നതിലും അധികമാണെന്ന് ഒരിക്കലും പറയരുത്. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം തന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനല്ല എന്നും അവിടുണൊരു നൂണയനാണെന്നും നിങ്ങൾ പറയുകയാണ്. ഓരോ പരീക്ഷയെയും അതിജീവിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഇതാണ് - ജയിക്കുവാനുള്ള കൃപ നൽകുവാൻ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുക.

ബൈബിൾ നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുന്ന

വിഷയങ്ങളിൽ ദൈവഹിതം അറിയുവാൻ എന്തു ചെയ്യണം? ഇതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശം 10:31ൽ നാം കാണുന്നു: “നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി ചെയ്തിൻ.”

ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ ദൈവഹിതം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാതെ നിങ്ങൾ വിഷമിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ സ്വയം ചോദിക്കുക “എനിക്കിത് ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോ?” ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയില്ല എങ്കിൽ അതു ചെയ്യാതിരിക്കുക. ഈ തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതം മുഴുവനും നാം നയിക്കണം.

അദ്ധ്യായം - 11

സഭയിൽ സ്ത്രീകൾ മുടുപടം ഇടുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അപ്പം നുറുക്കലിനെക്കുറിച്ചുമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്നത്.

സഭയിൽ പ്രവചിക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും പുരുഷൻ മുടുപടം ഇടാതിരിക്കുകയും സ്ത്രീ മുടുപടം ഇടുകയും ചെയ്യേണ്ടത് എന്തിനാണ്? ഇതിന് പ്രധാനമായും മൂന്ന് കാരണങ്ങളാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്:

(1) “ഏതു പുരുഷന്റെയും തല ക്രിസ്തു, സ്ത്രീയുടെ തല പുരുഷൻ” (11:3). പുരുഷന്റെ തലയായ ക്രിസ്തു സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. അതിനാൽ പുരുഷൻ മുടുപടം ധരിക്കരുത്. എന്നാൽ സ്ത്രീയുടെ തലയായ പുരുഷൻ സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ സ്ത്രീ മുടുപടം ധരിക്കണം. കൂടാതെ, “പുരുഷൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമയും തേജസ്സുമാണ്. സ്ത്രീയോ പുരുഷന്റെ തേജസ്സ് ആകുന്നു” (11:7). ദൈവത്തിന്റെ തേജസ്സ് സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കരുത്, അതിനാൽ പുരുഷൻ മുടുപടം ധരിക്കരുത്. എന്നാൽ പുരുഷന്റെ തേജസ്സ്

നമുക്കു സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത പരീക്ഷയൊന്നും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവില്ല. ഓരോ പരീക്ഷയെയും അതിജീവിക്കുവാനും ഓരോ വെല്ലുവിളിയെയും കീഴടക്കുവാനും നമുക്കാവുമെന്നുള്ള ഉറപ്പ് ഇതു നൽകുന്നു. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും പരീക്ഷ എനിക്കു സഹിക്കാവുന്നതിലും അധികമാണെന്ന് ഒരിക്കലും പറയരുത്. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം തന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനല്ല എന്നും അവിടുണൊരു നുണയനാണെന്നും നിങ്ങൾ പറയുകയാണ്. ഓരോ പരീക്ഷയെയും അതിജീവിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഇതാണ് - ജയിക്കുവാനുള്ള കൃപ നൽകുവാൻ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുക.

സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കണം. അതിനാൽ സ്ത്രീ തല മൂടണം. ഇതാണ് ഒരു പുരുഷൻ മുടുപടം ധരിക്കാതിരിക്കുകയും ഒരു സ്ത്രീ മുടുപടം ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് വിളിച്ചു പറയുന്ന സന്ദേശം. ഒരു സ്ത്രീ തലയിൽ മുടുപടം ധരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു സമമായ കുറ്റമാണ് ഒരു പുരോഹിതൻ തലയിൽ ശിരോവസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്നത് എന്നതു നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. (ചില ക്രൈസ്തവ സഭകളിൽ പുരോഹിതന്മാർ പ്രത്യേകമായ ശിരോവസ്ത്രം ധരിക്കാറുണ്ട്.)

(2) “സ്ത്രീ മുടി നീട്ടിയാൽ, അതവൾക്കു മാനമാണ്” (11:15). നീണ്ട മുടിയെന്നത് തങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ (തേജസ്സിന്റെ) ഭാഗമാണെന്ന് എല്ലാ

സ്ത്രീകൾക്കു മറിയാം. അതിനാൽ സ്ത്രീയുടെ തേജസ്സായ അവളുടെ നീണ്ട മുടി സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കണം. അതായത് സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും തേജസ്സ് സഭയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കണം.

(3) “സ്ത്രീക്കു ദൂതന്മാർ നിമിത്തം തലമേൽ അധീനതാലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം” (11:10). തലയിൽ മുടുപടം ധരിക്കുന്നതിലൂടെ ഒരു സ്ത്രീ, താൻ പുരുഷന്റെ അധികാരത്തിന് കീഴടങ്ങുന്നുവെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. അത് അവളുടെ ഭർത്താവോ പിതാവോ ആകാം. അവളൊരു വിധവയോ അനാഥയോ ആണെങ്കിൽ അവളുടെ സഭയിലെ മുപ്പന്മാരാകാം. അവൾ വീണ്ടുപോയ ദൂതന്മാരെപ്പോലെ മത്സരിയല്ല എന്നാണത് കാണിക്കുന്നത്.

നിർഭാഗ്യവശാൽ, പാശ്ചാത്യ സാധീനത്താൽ ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലും നഗരങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പല സഭകളിലും ഈ ഉപദേശത്തിൽ വെള്ളം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. “ഒരുത്തൻ തർക്കിപ്പാൻ ഭാവിച്ചാൽ അങ്ങനെയുള്ള മര്യാദ തെങ്ങൾക്കില്ല, ദൈവസഭകൾക്കുമില്ല എന്നു ഓർക്കട്ടെ.” (11:16) എന്നുപറഞ്ഞ് ഈ വിഷയം പൗലൊസ് അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്ത്രീകൾക്ക് സഭയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും പ്രവചിക്കുവാനും സാധിക്കുമെന്ന് ഈ ഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സഭയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്നും മുപ്പന്മാരായിരിക്കുന്നതിൽനിന്നുമാണ് സ്ത്രീകളെ വിലക്കിയിരിക്കുന്നത് (1തിമൊ. 2:12). എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രവചിക്കാം, അതായത്, മറ്റുള്ളവർക്ക് ആത്മീയവർദ്ധനവിനും, പ്രബോധനത്തിനും ആശ്വാസത്തിനുമായി വചനം പങ്കുവെയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കും (1കൊരി. 14:3).

(തുടരും)

മൊഴിമാറ്റം: ബോബികുര്യൻ

ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കാഴ്ചപ്പാട്

അധ്യായം -10

മുൻപോട്ട്

ആനി പുനൻ

ഒടുവിൽ എന്റെ നഴ്സിങ് പഠനം പൂർത്തിയായി. വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ ജോലി ചെയ്യാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. കാരണം അവിടെ ക്രിസ്തീയ പ്രതിബദ്ധതയുള്ള നഴ്സുമാർ ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടു.

ഒരു പ്രാഥമിക ആരോഗ്യകേന്ദ്രത്തിൽ എനിക്കു ജോലി ലഭിച്ചു. ആരോഗ്യകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു തെങ്ങൾ തുടർച്ചയായി ഉത്തരേന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ആരോഗ്യരംഗത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനായി പോകുമായിരുന്നു. ആ യാത്രകൾ ക്ലേശകരമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞാനവ ആസ്വദിച്ചു. ഒരോ ദിവസവും തിരക്കോടു തിരക്ക്. ആളുകളുമായി ഇടപഴകുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നു; അവരോടു കർത്താവിനെക്കുറിച്ച് പറയാനും.

ഓരോ മാസവും ഞാൻ കുറച്ചു പണം വീട്ടിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കും; മാതാപിതാക്കളോടുള്ള എന്റെ നന്ദിസൂചകമെന്നവണ്ണം. വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ കർത്താവിന്റെ വേലയ്ക്കും ഞാൻ പണം നൽകുമായിരുന്നു. അല്പം പണം ഞാൻ മിച്ചം പിടിക്കാനും തുടങ്ങി. വിഷമകരമായ സമയങ്ങളിൽ, അല്ലെങ്കിൽ വിവാഹം വരുമ്പോൾ, എനിക്കതു സഹായകരമാകും!

ഭക്ഷണം ഞാൻ തനിയെ പാചകം ചെയ്തു. വസ്ത്രങ്ങൾ സ്വയം അലക്കി. അങ്ങനെ സ്വന്തം ചെലവുകൾ ഞാൻ പരമാവധി ചുരുക്കി. നഴ്സിന്റെ യൂണിഫോം

എപ്പോഴും ധരിക്കേണ്ടി വന്നതും അനുഗ്രഹമായി. മാറി മാറി വരുന്ന ഫാഷനെക്കുറിച്ച് ഗൗനിക്കാതെ സ്വാതന്ത്ര്യമായി നടക്കാമല്ലോ!

ഇക്കാലത്തു ഡാഡി വീണ്ടും എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നു വരാൻ ശ്രമിച്ചു. കഴിഞ്ഞ വർഷങ്ങളിലൊന്നും ഡാഡി എന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഞാൻ ബിരുദം നേടി സമ്പാദിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ ഡാഡി എന്നെക്കുറിച്ച് താല്പര്യം എടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ വിദേശത്തു പോയി കൂടുതൽ പണം സമ്പാദിക്കണം. നല്ലനിലയിൽ എന്റെ വിവാഹം നടക്കണം- ഇതൊക്കെയായിരുന്നു ആ താല്പര്യങ്ങൾ. താൻ മദ്യപാനം നിർത്തിയെന്നു ഡാഡി എന്നെ അറിയിച്ചു. മമ്മിയും അതു ശരിവച്ചു. പ്രയ്സ് ദ ലോർഡ്! അത് എന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മറുപടിയിരുന്നു.

സത്യത്തിൽ എനിക്കു ഡാഡിയെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഡാഡിയെ വേദനിപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കലപ്പയ്ക്കു കൈവച്ചശേഷം പുറകോട്ടു നോക്കുന്നവൻ കർത്താവിനു കൊള്ളാകുന്നവനല്ല എന്നെന്നിരിക്കിയാമായിരുന്നു (ലൂക്കോസ് 9:62). കർത്താവായ യേശുവിനെക്കാൾ കവിഞ്ഞ് ഒരു ബന്ധുവും എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ടതാകാൻ പാടില്ലെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു.

എന്റെ വിവാഹം സംബന്ധിച്ച് കർത്താവിന്റെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ഉണ്ടാകാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. “രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ ഒത്തിട്ടല്ലാതെ നടക്കാമോ?”... “വെളിച്ചത്തിന് ഇരുളിനോടെന്തു കൂട്ടായ്മ?”.... “അവിശ്വാസികളോട് ഇണയില്ലാപ്പിണ കൂടരുത്”.... തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങളൊക്കെ ഞാനോർത്തു. ബൈബിളിലെ ഈ വാക്യങ്ങളുടെയെല്ലാം അർത്ഥം വളരെ വ്യക്തമാണ്: ഒരു വിശ്വാസി ഒരിക്കലും അവിശ്വാസിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പാടില്ല. ഒരു അവിശ്വാസിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവിവാഹിതയായി കഴിയുന്നതാണു നല്ലതെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ദൈവം എനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളുമായി ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെലവിടുന്നതിനു രണ്ടാലും ഞാൻ തയ്യാറല്ല.

ഞാൻ എന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചും പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. എന്റെ വിവാഹം സംബന്ധിച്ച് കർത്താവിന്റെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ഉണ്ടാകാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. “രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ ഒത്തിട്ടല്ലാതെ നടക്കാമോ?”..... “വെളിച്ചത്തിന് ഇരുളിനോടെന്തു കൂട്ടായ്മ?”..... “അവിശ്വാസികളോട് ഇണയില്ലാപ്പിണ കൂടരുത്”..... തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങളൊക്കെ ഞാനോർത്തു. ബൈബിളിലെ ഈ വാക്യങ്ങളുടെയെല്ലാം അർത്ഥം വളരെ വ്യക്തമാണ്: ഒരു വിശ്വാസി ഒരിക്കലും അവിശ്വാസിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പാടില്ല.

എന്റെ അമ്മയുടേതുപോലെ എന്റെ വിവാഹജീവിതം കലഹം നിറഞ്ഞതാകരുതെന്നു ഞാൻ നേരത്തെ തന്നെ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. കർത്താവ് എന്നെ അതിനു സഹായിക്കും. ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിനു

കീഴടങ്ങണമെന്നാണു ദൈവം എന്നെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ബൈബിൾ അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ അനുഭവിച്ചതുപോലെ എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ അനുഭവിക്കരുതെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

പക്ഷേ വിവാഹം സംബന്ധിച്ച ഈ സുപ്രധാനമായ കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് എങ്ങനെ എന്റെ മാതാപിതാക്കളെ ധരിപ്പിക്കാൻ കഴിയും? - അതായി എന്റെ ചിന്ത. പക്ഷേ തൽക്കാലം നിശ്ശബ്ദത പാലിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്തുവന്നാലും ഞാൻ കർത്താവിനെ പിൻപറ്റും. പക്ഷേ ഒരു സമയത്ത് ഒരു ചുവടുവച്ചാൽ മതിയല്ലോ!

ഒരു അവിശ്വാസിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവിവാഹിതയായി കഴിയുന്നതാണു നല്ലതെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ദൈവം എനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളുമായി ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെലവിടുന്നതിനു രണ്ടാലും ഞാൻ തയ്യാറല്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ മാതാപിതാക്കളോടു കാർക്കശ്യം പാലിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ അതു കൃപയോടു കൂടിവേണമെന്നു ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

ലൗകികരായ സ്ത്രീകളൊന്നും ആയിരുന്നില്ല എന്റെ മാതൃക. തിരുവെഴുത്തിലും ജീവചരിത്രങ്ങളിലും ഞാൻ വായിച്ച സ്ത്രീകൾ- സാറ, രുത്ത്, പ്രിസ്കില്ല തുടങ്ങിയവർ ബൈബിളിൽ നിന്നും; സുസന്ന വെസ്ലി, ബെറ്റിസാം, എലിസബത്ത് എലിയറ്റ് തുടങ്ങിയവർ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും- എന്റെ ആദർശ വനിതാരത്നങ്ങളായിരുന്നു.

നഴ്സുമാരുടെ പ്രാർത്ഥനാ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു കാലത്തു ഞാൻ തുടർച്ചയായി ബൈബിൾ ക്ലാസ്സ് എടുത്തിട്ടുണ്ട് - ബൈബിളിലെ സ്ത്രീരത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഈ ക്രിസ്തീയ വനിതകളെക്കുറിച്ചുമാണ്

ഞാൻ ആ ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവരുടെ ജീവിതമാതൃകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചു നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവം ഉപയോഗിച്ച ദെബോറ അത്തരം ഒരു ധീരവനിതയായിരുന്നു. യിസ്രായേലിനെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു വിടുവിക്കാൻ ദൈവം മോശെയെ ഉപയോഗിച്ചതുപോലെ ഈ ദെബോറയെയും ദൈവം ഉപയോഗിച്ചു. തന്റെ തലമുറയിൽ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ഒരു നിലപാടെടുത്ത പെൺകുട്ടിയാണ് എസേഫർ. ഫലം തന്റെ തലമുറയിൽ ആളുകൾക്ക് ഒരനുഗ്രഹമായി അവൾ മാറി.

ദൈവത്തിനായി പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട പെൺകുട്ടികളിൽ എല്ലാം കൊണ്ടും മികച്ചു നിൽക്കുന്നു യേശുവിന്റെ അമ്മയായ മറിയ. തെറ്റിദ്ധാരണയും പരിഹാസവും നേരിട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ അവൾ ദൈവഹിതത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടു. മാർത്തയും മറിയയും തങ്ങളുടെ ഹൃദയവും വീടും കർത്താവിനായി തുറന്നു. ഭവനത്തിൽ അവർ ഒരു ദൈവികാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ലൂദിയ, തിമൊഥെയോസിന്റെ അമ്മയുനിസ്, വലിയമ്മ ലോയിസ് തുടങ്ങിയവരും എന്റെ മാതൃകകളായിരുന്നു.

ബൈബിളിലെ നിഷേധമാതൃകകളിൽ നിന്നും പാഠം പഠിക്കാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഹവ്വ, ലോത്തിന്റെ ഭാര്യ, ഇയ്യോബിന്റെ ഭാര്യ, മോശെയുടെ ഭാര്യ, യിസബെൽ എന്നിവരുടെ പരാജയം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും ഞാൻ മനസ്സിരുത്തി.

ഇതിനിടെ ചില വർഷങ്ങൾ തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അനുയോജ്യമായ ആലോചനകളൊന്നും വരാതായപ്പോൾ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഒറ്റയ്ക്കു കഴിയാനും ഞാൻ തയ്യാറെടുത്തു.

സുരക്ഷിതത്വത്തിനായുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിലും ശക്തമായിരുന്നു. മറ്റേതു ചെറുപ്പക്കാരിയെയും പോലെ. പക്ഷേ കർത്താ

ഹോസ്റ്റലിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു ടെലിവിഷൻ സെറ്റുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ടിവി പരിപാടികളിൽ മിക്കതിന്റെയും അർത്ഥമില്ലായ്മ അതുകാണുന്നത് സമയം പാഴാക്കലാണെന്ന ബോധ്യം എനിക്കു നൽകി. അപൂർവ്വം ചില പരിപാടികൾ വിജ്ഞാനപ്രദമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഞാനവ കാണും. എന്നാൽ ടിവിയിലോടുള്ള മാനസിക അടിമത്തം മൂത്ത് ആത്മീയത കൈമോശം വരുമെന്നു മിക്കപ്പോഴും ഞാൻ ഭയന്നു. എന്റെ പഴയ വാർദ്ധനായ സ്നേഹിതയാണ് ഇത്തരം ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ഭയം എനിക്കു നൽകിയതെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തി.

വിനെ എല്ലാറ്റിലും പ്രസാദിപ്പിച്ചു തന്നിൽ സന്തോഷമായിരിക്കാനാണു ഞാൻ പ്രാഥമികമായും ആഗ്രഹിച്ചത്. വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവിടുത്തെ കല്പനയെ ലംഘിക്കുന്നതിനു പകരം തന്റെ രണ്ടാം വരവിനായി നോക്കിപ്പാർക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എനിക്ക് ഒരു നഴ്സെന്ന നിലയിൽ മാനുഷമായി ജോലി ചെയ്തു വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ കർത്താവിന്റെ വേലയെ പിൻതുണയ്ക്കാമല്ലോ. എന്റെ ജീവിതത്തിന് അപ്പോൾ ഒരന്തസ്സും അർത്ഥവും ഉണ്ട്.

എനിക്കിപ്പോൾ പകൽക്കിനാവുകളില്ല. കർത്താവിനെ മാത്രം പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു- എന്തുവന്നാലും.

ഹോസ്പിറ്റലിലെ മെഡിക്കൽ സുപ്രണ്ടായിരുന്നു എന്റെ മേലധികാരി. അദ്ദേഹത്തോടും അന്തസ്സുള്ള ഒരു മനോഭാവം ഞാൻ പുലർത്തി.

ആത്മാവിന്റെ ഐക്യതയും...

12-ാം പേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച

എടുത്ത നിലപാടുകൾ കാരണം ഇന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നും വളരെ എതിർപ്പുകൾ എനിക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരെ സ്നേഹിക്കുവാനും അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങളെ ഞാൻ തുറന്നു കാണിച്ചതിന്റെ പേരിൽ അവർ എന്നെ പത്തുവർഷത്തോളം വ്യവഹാരങ്ങളിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു-സുപ്രീംകോടതി വരെ. അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ പ്രാർത്ഥന ഇതാണ്: “ദൈവമേ, ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ എന്റെ സ്നേഹം അവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുമാറ് അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ഒരവസരം എനിക്കു നൽകണമേ.” കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലും ഞാൻ അവരെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. തുടർന്നും ഞാൻ അവരെ സന്തോഷത്തോടെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവർ എന്നെ ദേക്ഷിക്കുന്നു

നേരത്തെ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ പല നഴ്സുമാരും ഡോക്ടർമാരോട്- വിവാഹിതരോടു പോലും- വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഇടപെടുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. തങ്ങളുടെ കുത്തഴിഞ്ഞ, ബുദ്ധിയില്ലാത്ത പെരുമാറ്റം എത്ര കുടുംബങ്ങളെ തകർക്കുമെന്ന് അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നി. അത്തരം ഒരു പാപത്തിന്റെ കുറ്റം വഹിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

ഹോസ്റ്റലിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു ടെലിവിഷൻ സെറ്റുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ടിവി പരിപാടികളിൽ മിക്കതിന്റെയും അർത്ഥമില്ലായ്മ അതു കാണുന്നത് സമയം പാഴാക്കലാണെന്ന ബോധ്യം എനിക്കു നൽകി. അപൂർവ്വം ചില പരിപാടികൾ വിജ്ഞാനപ്രദമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ഞാനവ കാണും. എന്നാൽ ടിവിയോടുള്ള മാന

വെങ്കിൽ അതവരുടെ കാര്യമാണ്. എന്നാൽ ദൈവം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പകർന്നിരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ അഗ്നിയെ കെടുത്തുവാൻ അവരുടെ വിദ്വേഷത്തിന്റെ വെള്ളങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല.

ഉത്തമ ഗീതത്തിൽ “യഹോവ” എന്ന പദം ഒരിടത്തു മാത്രമേ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. (ഉത്തമ ഗീതം 8:6-ൽ “ദിവ്യജ്ഞാല” എന്നു മലയാള പരിഭാഷയിൽ കാണുന്ന പദം മൂലഭാഷയിൽ “യഹോവയുടെ ജ്ഞാല” എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.) ആ അഗ്നിയെ കെടുത്തുവാൻ ഏറിയ വെള്ളങ്ങൾക്കു കഴിയില്ല എന്നു നാം കാണുന്നു. ആ അഗ്നി ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിൽ ജ്വലിക്കുന്നതു ഞാൻ കാണുന്നു. യേശുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ തന്റെ നേരെ തുറന്നു വിട്ട വിദ്വേഷത്തിന്റെയും ക്രോധത്തിന്റെയും പ്രളയത്തിന് തനിക്ക് അവരോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ആ

സിക അടിമത്തം മുതൽ ആത്മീയത കൈമോശം വരുമെന്നു മിക്കപ്പോഴും ഞാൻ ഭയന്നു. എന്റെ പഴയ വാർദ്ധനായ സ്നേഹിതയാണ് ഇത്തരം ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ഭയം എനിക്കു നൽകിയതെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തി.

സഭയിലെ ആളുകളെ പരിചയപ്പെടുന്നത് എനിക്കു സന്തോഷമായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ ഹോസ്പിറ്റലിൽ വന്നപ്പോഴൊക്കെ ഞാനവരെ സഹായിച്ചു. ഈ ലളിതമനസ്കരായ ആളുകളെ ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു; അവരെനെയും.

അങ്ങനെ മെല്ലെമെല്ലെ മാസങ്ങൾ കടന്നു പോയി; വർഷങ്ങളും.

(തുടരും)

മൊഴിമാറ്റം: സാമ്പ്ര

അഗ്നിയെ കെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു: “പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്ന് ഇവർ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ഇവരോടു ക്ഷമിക്കണമേ” എന്ന്. തുടർന്ന് അവരുടെ പാപങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തന്റെ പ്രാണനെ ഏല്പിച്ചു കൊടുത്തു. ഇതാണു പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിലും പകർന്നിരിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹം. (റോമർ 5:5)

നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പെന്തക്കോസ്ത് സഹോദരന്മാർ പ്രവൃത്തി 2:4 ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടു പറയാറുണ്ട് അന്യഭാഷാഭാഷണമാണ് ആത്മനിരവിന്റെ അടയാളമെന്ന്. ഞാൻ അതിനോടു വിരോധിക്കുന്നു. റോമർ 5:5ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവസ്നേഹം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നിറയുന്നതാണ് പരിശുദ്ധാത്മ നിരവിന്റെ അടയാളമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നാം നിറഞ്ഞവരെങ്കിൽ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവരെപ്പോലും- നമ്മോടു വിരോധിക്കുന്നവരെ, വ്രണപ്പെടുത്തുന്നവരെ, ഉപദ്രവിക്കുന്നവരെ, നമുക്കെതിരെ അപവാദവും ദുഷ്പ്രചരണവും നടത്തുവരെ- സ്നേഹിക്കുവാൻ നാം പ്രാപ്തരായിത്തീരും. മാനുഷിക വിദ്വേഷത്തിന്റെ വെള്ളങ്ങൾക്ക് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അഗ്നിയെ കെടുത്തുവാൻ കഴിയില്ല. ഈ അഗ്നിസ്നാനത്തെക്കുറിച്ചാണ് യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ പ്രസംഗിച്ചത്- ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ഒരു മുഴുകൽ സ്നാനം. ഇതാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തത്. ഇതാണ് ഞാൻ പ്രാപിച്ചതും പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സ്നാനം.1 കൊരി. 14:1 ൽ പൗലോസ് നമ്മോടു പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നത് ഇതിനെ അന്വേഷിക്കുവാനാണ്.

രണ്ടു കാരണങ്ങൾ

വിരോധിപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു പല കാരണങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ രണ്ടു കാരണ

ങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാനവിടെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ:

ഒന്ന്: നാം കണ്ണാടിയിൽ അവ്യക്തമായി പ്രതിബിംബങ്ങളെ കാണുന്നു. (1 കൊരി. 13:12). നാം പൂർണ്ണമായും സുവ്യക്തമായിട്ടല്ല സത്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നത്. കാരണം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ പരിമിതിയാണ്. സ്വാർത്ഥതയും പാപവും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞ അൻപതിലധികം വർഷങ്ങളായി ഞാൻ ബൈബിൾ കൃത്യതയോടെ പഠിക്കുവാനായി പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടെയും അർപ്പണത്തോടെയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. പല തർജ്ജമകൾ ഞാൻ വായിക്കുന്നു. ദൈവിക സത്യങ്ങൾ തെറ്റുകടാതെ കൃത്യതയോടെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന താണിതിനു കാരണം. ആളുകൾ തെറ്റിപ്പോകാമെന്നതുകൊണ്ട് അല്പമെങ്കിലും പിശകു സംസാരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. കാരണം ആളുകളുടെ നിത്യതയെ ആണ് ഞാൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ആളുകളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹൃദയ ശസ്ത്രക്രിയാ വിദഗ്ദ്ധനായിട്ടാണ് ഞാൻ എന്നെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാറുള്ളത്. അത്തരം ഒരു ശസ്ത്രക്രിയാ വിദഗ്ദ്ധൻ 50 വർഷത്തെ പരിശീലനമുണ്ടായിരുന്നാൽപ്പോലും വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ മാത്രമേ ഓരോ ശസ്ത്രക്രിയയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. കാരണം വ്യക്തികളുടെ ജീവനുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഇടപെടുന്നത്. അത്രയും ഗൗരവത്തോടെയാണ് ഞാനും എന്റെ പ്രേഷിത ദൗത്യത്തെ കാണുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും കഴിഞ്ഞ 50 വർഷങ്ങൾ നീണ്ട കൃത്യമായ വചനപഠനത്തിനു ശേഷവും പൂർണ്ണ വ്യക്തത ലഭിക്കാത്ത ചില കൊച്ചു കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾ ദൈവവചനത്തിലുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ഞാൻ ഒരു കണ്ണാടിയിലെ

ന്നപോലെ അത്യുക്തമായാണു കാണുന്നത്. ഏകദേശം 55 വയസ്സുള്ളവനായ പൗലൊസ് 25 വർഷങ്ങളുടെ നീണ്ട വിശ്വാസ ജീവിതത്തിനു ശേഷമാണ് ഇപ്പോഴും ഒരു കണ്ണാടിയിലെമ്പോലെ അത്യുക്തമായാണു കാണുന്നതെന്നു താൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഞാനും താഴ്മയോടെ ഈ കാര്യം നിങ്ങളുടെ ഉത്സാഹത്തിനായി സമ്മതിക്കുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യത്വം, പിതാവിനേക്കാലുള്ള ഏകവഴി യേശുക്രിസ്തു മാത്രമാണ് എന്നതു പോലെ സുവ്യക്തമായ പല സത്യങ്ങളും ദൈവവചനത്തിലുണ്ട്. അത്തരം സത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഞാൻ കർക്കശക്കാരനാണ്. എന്നാൽ അപ്രധാന കാര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത നിലപാടുള്ള സഹോദരന്മാരെ അംഗീകരിക്കുവാൻ എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ടില്ല.

വൈവാഹിക ബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കാര്യം നമുക്ക് ഉദാഹരണമായി ചിന്തിക്കാം. ഒരു വ്യക്തി തന്റെ ഭാര്യയെ എത്ര സ്നേഹിച്ചാലും തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉടലെടുക്കാം. ഇതിനു കാരണം സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുന്നതാണ്. അധികം പുരുഷന്മാർക്കും ഈ വസ്തുത അറിഞ്ഞുകൂടാ. പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള ഭിന്ന പ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ചു സ്ത്രീകൾക്കും വ്യക്തതയില്ല. ഇതോടൊപ്പം തന്നെ രണ്ടുകൂട്ടരും പാപകരമായ ജഡത്തിലാണു വസിക്കുന്നത്. കൂടാതെ രണ്ടു പേരുടേയും വിഭിന്നമായ വ്യക്തിത്വം, സ്വഭാവ സവിശേഷതകൾ, വളർത്തപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങൾ ഇതെല്ലാം അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ സ്വാധീനിക്കും. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാൽ സംഘർഷങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കാൻ കഴിയും.

പൗലൊസ് ഈ പരിമിതികൾ മനസ്സിലാക്കാനും അംഗീകരിക്കാനും തക്കവണ്ണം സത്യസന്ധതയുള്ളവനായിരുന്നു. വിവാഹ

ജീവിതത്തിൽ അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതു പോലെതന്നെയാണ് സഹോദരന്മാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലും. ഒരു സമയത്ത് മർക്കോസിനെ ഒരു സഹപ്രവർത്തകനായി കൂടെ കൂട്ടാൻ വിമുഖത കാണിച്ചെങ്കിലും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം താൻ പകുത പ്രാപിച്ചപ്പോൾ 65-ാം വയസ്സിൽ പൗലൊസ് മനസ്സു മാറ്റി മർക്കോസിനെ അംഗീകരിക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (2 തിമൊ. 4:11). 40 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ബർന്നബാസുമായി കലഹിച്ചതുപോലെ ഇപ്പോൾ പകുത നേടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആരോടും കലഹിക്കുന്നില്ല.

പകുത പ്രാപിക്കാത്ത വിശ്വാസികൾ അപ്രധാന കാര്യങ്ങളിൽ പോലും കർക്കശ്യവും തർക്കവും ഉള്ളവരാണ്. അതാണ് ഭിന്നതകൾക്കും വിവാദങ്ങൾക്കും വഴി വയ്ക്കുന്നത്. പകുത എന്നാൽ നമുക്ക് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വേണ്ടത്ര വ്യക്തമല്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ്. എന്നാൽ നമുക്കു വ്യക്തതയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നമുക്ക് ഒത്തുതീർപ്പുകൾ സാധ്യമല്ല. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നമുക്ക് ഒരു സഹോദരനോടു പറയാൻ കഴിയും “പ്രിയ സഹോദരാ, എനിക്കു ഖേദമുണ്ട് എങ്കിലും എനിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പു നടത്തിക്കൂടാ. താങ്കൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നോടു പൂർണ്ണമായും വിധേയ ജീക്കുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു വേറിട്ടു നിന്നു പ്രവർത്തിക്കാം. അതേസമയം നമുക്കു പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാം.” ചിലപ്പോൾ അത്തരം ഒരു വേർപിരിയൽ ഒഴിവാക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ നാം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു തികച്ചും ഗൗരവമുള്ള കാര്യമാണ്. ഒരു ദിവസം നമ്മുടെ മനസ്സ് ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സു പോലെയാകും. അന്നു നമുക്കു യാതൊരു ഭിന്നതയുമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു നമ്മുടെ അത്യുക്തതകളെ നമുക്കു കാണാനും അംഗീകരിക്കാനും കഴിയുന്നു എങ്കിൽ നമ്മുടെ നിലപാടുകളെ സംബ

എഡിറ്റോറിയൽ തുടർച്ച.....

പെറുക്കി തീയിൽ ഇട്ടപ്പോൾ ഒരു അണലി ചൂട് നിമിത്തം പുറപ്പെട്ട് അവന്റെ കയ്ക്ക് പറ്റി. ആ ജന്തു അവന്റെ കൈമേൽ തുങ്ങുന്നത് ആ ദീപു വാസികളായ ബർബുരന്മാർ കണ്ടപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘ഈ മനുഷ്യൻ ഒരു കുലപാതകൻ സംശയമില്ല. കടലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടും നീതിദേവി അവനെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ലല്ലോ.’

കടലിൽനിന്ന് കഷ്ടിച്ച് രക്ഷപ്പെട്ട് പരീക്ഷണനായി ഒരു ദീപിൽ അഭയം തേടിയ പൗലൊസിനു നേരെ ബർബുരന്മാരിലൂടെ പിശാച് ഉയർത്തിയ ആരോപണം ശ്രദ്ധിച്ചോ? ‘പൗലൊസ് ഒരു കുലപാതകൻ’ ആണ് (പ്രവൃത്തി 28:4). ഈ ആരോപണം ഒരളവിൽ ശരിയാണ്. സ്തേഹാനോസിന്റെ കൊലപാതകത്തിന് കൂട്ടനിൽക്കുകയും ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളെ കൊലപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ വലിച്ചിഴയ്ക്കുകയും ചെയ്തവനാണ് ശൗൽ (പ്രവൃത്തി 8:1, 9:1, 26:10, 22:4;20 എന്നീ വചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക). പക്ഷേ കർത്താവിനാൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവനായ പൗലൊസ് ആ കുറ്റാരോപണം സ്വീകരിച്ചില്ല- ‘ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തവനെ ആർ കുറ്റം ചുമത്തും? നീതീകരിക്കുന്നവൻ ദൈവം, ശിക്ഷവിധിക്കുന്നവൻ ആർ?’ (റോമർ 8:33). പൗലൊസ് പിശാചിന്റെ തന്ത്രം മനസ്സിലാക്കി. താൻ ആ നാശോന്മുഖമായ വിമർശനം സ്വീകരിച്ച് കുറ്റബോധത്തിലും നിരാശയിലും തളർന്നു പോയാൽ നേട്ടം ലഭിക്കുന്നത് പിശാചിന് മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് പൗലൊസ് അണലിയെ ആ തീയിൽ കൂടത്തുകുളഞ്ഞതിനൊപ്പം ആ ആരോപണത്തേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഫലം പൗലൊസിനെക്കൊണ്ട് ആ ദീപിൽ ദൈവത്തിന് വലിയൊരു പ്രവൃത്തി

സ്വീച്ചു താഴ്മയോടെ ചിന്തിക്കുവാനും നമുക്കു തെറ്റിപ്പോകുവാനുള്ള സാധ്യത പരിഗണിച്ചു സുബോധത്തോടെ ആയിരിക്കുവാനും കഴിയും. സത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ ധാരണകളിൽ എത്ര പിശകുള്ളവരായിരുന്നു എന്ന് അവസാനനാളിൽ നാം കണ്ടെത്തും. ആ താഴ്മ, മറ്റുള്ളവരുടെമായുള്ള കൂട്ടായ്മയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും നമ്മെ അകറ്റി നിർത്തും. ഏറ്റവും കഠിനമായ സ്നേഹം ചോരാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കും. ദൈവം തിരുവെഴുത്തുകളിൽ അത്യുക്തത കടന്നുകൂടാൻ അനുവദിച്ചത് നാം നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരായുള്ള സ്നേഹം എവ്വിധവും സൂക്ഷിക്കുവാൻ പഠിക്കേണ്ടതിനാണ്.

വിശ്വാസികൾ തമ്മിൽ വിധേയജീപ്പുണ്ടാകാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ കാരണം അല്പം മോശമായതാണ്. സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളാണ് ആ രണ്ടാമത്തെ കാരണം. “ചിലർ സ്വന്തം കാര്യം അന്വേഷിക്കുന്നു.”

എഫെസോസിൽ താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭയിലെ മുപ്പന്മാരോടു പൗലൊസ് പറയുന്നത് താൻ അവിടെ നിന്നു പോയശേഷം അവരിൽ ചിലർ സഭയെ ഭിന്നിപ്പിച്ച് വിശ്വാസികളെ അടർത്തിയെടുത്തു പുതിയ ഗ്രൂപ്പുകളുണ്ടാക്കുമെന്നാണ് (പ്രവൃത്തി 20:30). മൂന്നു വർഷം തുടർച്ചയായി രാവും പകലും പൗലൊസ് ശുശ്രൂഷിച്ച ഒരു സഭയാണ് എഫെസോസ് (പ്രവൃത്തി 20:31). അപ്രകാരം പൗലൊസിന്റെ മുൻപിൽ എല്ലാദിവസവും ഇരുന്നു മൊത്തം ആയിരത്തോളം സന്ദേശങ്ങൾ കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നത് ഒരു അസുലഭ ഭാഗ്യമാണ്. ഇത്രയും സന്ദേശങ്ങൾ കേട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തങ്ങൾ സ്വാർത്ഥം അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രരായെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവം എന്താണ്?

(തുടരും)

മൊഴിമാറ്റം: ബോബി ചെറിയാൻ

നടത്താൻ കഴിഞ്ഞു! 'താൻ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ തന്നെത്താൻ വിധിക്കാത്തവൻ ഭാഗ്യവാൻ' (റോമർ 14:22).

നാല് -മറ്റുള്ളവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ നാം ഫലത്തിൽ അവരുടെ ദാസന്മാരാകുകയാണ്!

ദൈവം നമ്മുടെ എല്ലാം ചുറ്റും ഒരു വൃത്തം വരച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുള്ളിലുള്ള കാര്യങ്ങളിലെ നമുക്ക് ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളു. ആ പരിധിക്കുപുറത്തുകൂടന്ന് മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്ന വൃത്തികെട്ട സ്വഭാവം നമ്മുടെ ആദാമ്യപ്രകൃതിയിലുണ്ട്. ഇരുണ്ട പൊത്തിനുള്ളിലിരുന്ന് ഒരു വിഷപ്പാമ്പ് പകൽ വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുന്ന ആളുകളെ വീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ചിലർ തങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട മുറിക്കുള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് സദാ മറ്റുള്ളവരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അടുത്ത വീട്ടിൽ എന്തു നടക്കുന്നു, അവർ എന്തെല്ലാമാണ് വാങ്ങുന്നത്, അവർ എവിടെപ്പോകുന്നു, കുട്ടികളെ എങ്ങനെ വളർത്തുന്നു, എന്നെല്ലാം അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം സത്യത്തിൽ രാവിലെ മുതൽ വൈകുന്നതുവരെ അവർക്ക് സ്വസ്ഥത നൽകുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് തുറന്നിരിക്കുന്ന കണ്ണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലേക്ക് വട്ടംപിടിക്കുന്ന ചെവി. മറ്റുള്ളവരുടെ കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ അവർക്ക് വലിയ സന്തോഷവും തൃപ്തിയും തോന്നാം. അവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ ചിലത് അറിഞ്ഞതോടെ തങ്ങൾ നേടി എന്നവർ കരുതുന്നു. പക്ഷേ വാസ്തവത്തിൽ അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെടുകയാണ്. തങ്ങളുടെ സമയവും ഊർജ്ജവുമെല്ലാം അവർ ഈ കാര്യത്തിനായി ചെലവിടുമ്പോൾ ഫലത്തിൽ അവർ ആരുടെ രഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് ഒളിഞ്ഞു നോക്കിയോ. അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരുകയാണ്! ഒരുവൻ എന്തിനോട് തോൽക്കുന്നുവോ അവൻ അതിന്റെ അടിമയാണ്. നോക്കുക. സ്വതന്ത്രരായി നടക്കേണ്ട മനുഷ്യർ എത്ര എളുപ്പത്തിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ അടമകളായി മാറുന്നു. 'സ്വതന്ത്രരായും സ്വാതന്ത്ര്യം ദുഷ്ടതയ്ക്ക് മറയ്ക്കാതെ ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരായും നടപ്പിൻ' (1 പത്രോസ് 2:16).

അഞ്ച് -മറ്റുള്ളവരെ ഭയപ്പെടുമ്പോൾ നാം അവരുടെ ദാസന്മാരായിത്തീരുന്നു.

തുടക്കത്തിൽ ഈ കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചതാണ്. സദൃശ്യവാക്യകാരൻ പറയുന്നു 'മാനുഷഭയം ഒരു കെണിയാകുന്നു' (29:25). മത്തായി എഴുതിയ സുവിശേഷത്തിൽ ഒരൊറ്റ അധ്യായത്തിൽ യേശു മൂന്നുവട്ടം ആളുകളെ ഭയപ്പെടരുതെന്നും കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (10:26, 28, 31). ദേഹിയേയും ദേഹത്തെയും നരകത്തിൽ നശിപ്പിച്ചാൻ കഴിയുന്നവനെ (ദൈവത്തെ) ഭയപ്പെടുന്ന ഒരുവൻ ഒരു മനുഷ്യനേയും ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ലെന്ന് യേശു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'മറ്റുപലരേയും പോലെ നിങ്ങൾ വേവലാതിപ്പെടരുത്. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ കർത്താവിനെ അല്ലാതെ ആരെയും ഒന്നിനെയും ഭയപ്പെടരുത്. നിങ്ങൾ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മറ്റൊന്നിനെ ഭയപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. അവിടുന്ന്, അവിടുന്നുതന്നെ, നിങ്ങളുടെ സുരക്ഷിതത്വമായിരിക്കും.' (യെശയ്യാവ് 8:12-14-ലിവിങ് ബൈബിൾ) ഏതു മനുഷ്യനും ഉറച്ചു നിന്നാൽ ഒരു ശാസനം മാത്രമാണെന്ന് തിരിച്ചറിവ് മനുഷ്യഭയം എന്ന ദാസ്യത്വത്തിൽ നിന്ന് നമ്മെ വിടുവിക്കും. ആകയാൽ 'കർത്താവ് എനിക്ക് തുണ ഞാൻ പേടിക്കയില്ല മനുഷ്യൻ എന്നോട് എന്തു ചെയ്യും' എന്ന് നമുക്ക് ധൈര്യത്തോടെ പറയാം (എബ്രായർ 13:16, സങ്കീർത്തനം 118:6, 27:1).

ക്രിസ്തീയസഭാനേതൃത്വത്തിലുള്ളവരെ ഇന്നു 'കർത്താവിന്റെ ദാസൻ' എന്നെല്ലാമാണ് പൊതുവേദിയിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്! യഥാർത്ഥത്തിൽ ആളുകളുടെ സംബോധനപോലെ ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരായിരിക്കുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ? എങ്കിൽ 'ഇനി മനുഷ്യർക്ക് ദാസന്മാരാകരുത്'.

ഓരോ ചുവടിലും അനുസരണം

അദ്ധ്യായം-34

കഥ ഇതുവരെ

വെയിൽസിലെ ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന റീസ് ഹൊവൽസ് പൂർണ്ണമായി തന്നെത്തന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനായി നൽകി. റീസിനെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് അസാധാരണമായ ശുശ്രൂഷകളിലേക്ക് നയിച്ചു. തന്റെ നാട്ടിലും അയൽഗ്രാമത്തിലും ഉള്ള പലർക്കുവേണ്ടി റീസ് മധ്യസ്ഥത ചെയ്തു. അവരെയെല്ലാം ദൈവം വിടുവിച്ചു. എന്നാൽ അയൽ ഗ്രാമത്തിലെ ക്ഷയരോഗിണിയായ സഹോദരിക്കുവേണ്ടി ദൈവഹിതപ്രകാരം റീസ് മധ്യസ്ഥത ചെയ്തെങ്കിലും ഒടുവിൽ അവർ മഹത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. ലണ്ടനിലെ ഗോസ്റ്റിന്റെ മകന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുവേണ്ടി നാസീർവ്രതസ്ഥനെന്നപ്പോലെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഒടുവിൽ മറുപടി കിട്ടി. റീസ് കൽക്കരിഖനി വിട്ടു. സ്നേഹിതൻ ജോയ്ക്കുവേണ്ടി മധ്യസ്ഥത ചെയ്തു. അദ്ഭുതസൗഖ്യം ലഭിച്ചു. വിവാഹിതനായി. ആഫ്രിക്കയ്ക്കു പോകാൻ അവർ സമർപ്പിച്ചു. ആഫ്രിക്കയിൽ വലിയ ഉണർവിന് അവർ കാരണമായി. മടങ്ങിയെത്തിയ റീസ് ദമ്പതികളെ ആത്മീയപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ ആരാഭിക്കാൻ ദൈവം നിയോഗിച്ചു. അവർ ഒരു കോളജ് ആരാഭിച്ചു. അവിടെ പല കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തുമായിരുന്നു. അതിനൊക്കെ അദ്ഭുതകരമായ നിലയിൽ മറുപടി ലഭിച്ചു. ലോകമെങ്ങും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന യെഹൂദന്മാർ ഒന്നുചേർന്ന് യിസ്രായേൽ രാഷ്ട്രം രൂപീകരിക്കാൻ സാഹചര്യം ഉണ്ടാകാനായി റീസും കുട്ടരും പ്രാർത്ഥന ആരാഭിച്ചു. യെഹൂദരായ അഭയാർത്ഥികളുടികൾക്ക് ഒരു താവളം വെയിൽസിൽ സ്ഥാപിക്കാനും റീസിനെ ദൈവം പ്രേരിപ്പിച്ചു. യെഹൂദ രാഷ്ട്രത്തിനായി കോളജിൽ നിരന്തരം പ്രാർത്ഥന അരങ്ങേറി. ഒടുവിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മറുപടിയായി യെഹൂദരുടെ രാജ്യം പിറന്നു- യിസ്രായേൽ..... തുടർന്നു വായിക്കുക.

നിരാശപ്പെടാതെ പ്രാർത്ഥനാപോരാട്ടത്തിൽ

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനു നാലുവർഷം മുൻപു മുതൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ദൈവം റീസിനു നൽകുന്ന ഭാരങ്ങളിൽ പ്രകടമായ ഒരു വ്യത്യാസം കാണാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യകാലങ്ങളിലൊക്കെ പ്രാദേശിക വിഷയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാനായിരുന്നു

റീസിനും കുട്ടർക്കും ഭാരം. എന്നാൽ കോളജ് മുഖ്യകേന്ദ്രമാക്കി മധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന സംഘടിതമായ നിലയിൽ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ദൈവം അവർക്കു വിവിധ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും രാജ്യാന്തര കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഭാരം നൽകി. റീസ് ഇതേപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയാണു പറ

ഞ്ഞത്: “ ഈ ലോകം ഞങ്ങളുടെ ഇടവകയായിത്തീർന്നു. രാജ്യങ്ങൾക്കും ജനതകൾക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം ദൈവം ഞങ്ങൾക്കു തന്നു.” വരാൻ പോകുന്ന ലോകപ്രതിസന്ധികളെക്കുറിച്ച് മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്ന പ്രത്യേക ഉപകരണമായി ദൈവം കോളജിലെ പ്രാർത്ഥനാ പോരാളികളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു തുടർന്നു കണ്ടത്.

1936 മാർച്ച് മാസം സകലസൃഷ്ടിക്കുമുള്ള സുവിശേഷത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി ജർമനിയിലെ ഹിറ്റ്ലർ സാത്താന്റെ കൈയിലെ ഇണങ്ങിയ ആയുധമായി മാറുന്നതായി റീസ് ആദ്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞത് ആ സമയത്താണ്. “ഹിറ്റ്ലറിനെതിരെ പ്രാർത്ഥനയിൽ പോരാടുമ്പോൾ അതൊരു വ്യക്തിക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടമായിരുന്നില്ല. മൂസ്സോളിനി കേവലം ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഹിറ്റ്ലർ വ്യത്യസ്തനാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽ ഒരു സാത്താന്യ ആത്മാവ് ആവ സിപ്പിരുന്നു.” റീസിനു പറയാൻ മടിയില്ല. ‘സകലസൃഷ്ടിയോടും സുവിശേഷം’ എന്ന സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ഹിറ്റ്ലർ ദൈവത്താൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നു റീസ് ഹൊവൽസ് പല വർഷങ്ങൾ പ്രസംഗിച്ചുപോന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഉണ്ടാകാതെ ദൈവം സൂക്ഷിക്കും- അതായിരുന്നു റീസിന്റെ ആദ്യപ്രതീക്ഷ. മ്യൂനിച്ച് പ്രതിസന്ധിയുടെ സമയത്ത് യുദ്ധം ഒഴിവാക്കി സമാധാനസന്ധി ഉണ്ടാകും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ കോളജിൽ പ്രാർത്ഥന നടന്നതിനെക്കുറിച്ച് നേരത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

എന്നാൽ സമാധാനം ഉണ്ടായില്ല. യൂറോപ്പിനു മുകളിൽ യുദ്ധത്തിന്റെ കാർമ്മേലം ഉരുണ്ടുകൂടുവാൻ തുടങ്ങി. ദൈവം ഇടപെട്ട് യുദ്ധം ഒഴിവാക്കുമെന്നായിരുന്നു റീസിന്റെ അപ്പോഴത്തെ യുദ്ധപ്രതീക്ഷ. 1939 സെപ്റ്റംബർ മുന്നിനു

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുവരെയും റീസ് ഇങ്ങനെതന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും അതുപറയുകയും ചെയ്തു. റീസിന്റെ പ്രവചനം തെറ്റിപ്പോയെന്നു യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ ആളുകൾ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ റീസ് പതറിയില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാട് ഇങ്ങനെ വിശദമാക്കി: “ഇന്നാണെങ്കിലും യുദ്ധം ഉണ്ടാകരുത് ഉണ്ടാകുകയില്ല, എന്നേ ഞാൻ പറയൂ. കാരണം ഒരു യുദ്ധം കൂടാതെ ജർമനിയിൽ മറ്റു രാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങളിലൂടെ ഹിറ്റ്ലർ പുറത്തുപോകാനാണു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്. എന്നാൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ രണ്ടു വർഷത്തിനകം ഹിറ്റ്ലർ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വരും. പകരം ഹിറ്റ്ലർ പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കപ്പെടണം. ആ ദൈവികപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാകാം ഈ യുദ്ധം. ഒരു കാര്യം വ്യക്തം. നാത്സി സംവിധാനത്തിലെ പൈശാചിക ശക്തിയെക്കാൾ അതീവശക്തനാണു പരിശുദ്ധാത്മാവ്. ഈ യുദ്ധം നിർണായകമാണ്. ഇത്തവണത്തെ വിജയം ദശലക്ഷക്കണക്കിന് സാധാരണക്കാരുടെ വിജയമായിരിക്കും.”

യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ റീസ് ഹൊവൽസ് താഴെപ്പറയുന്ന പരസ്യപ്രസ്താവന നൽകി: “ഏകാധിപതികളെ ചിതറിക്കുന്നതു ദൈവമാണ്, ദൈവം മാത്രമാണെന്നു ലോകം അറിയാൻ അവിടുന്ന് ഹിറ്റ്ലറെയും നാത്സി ഭരണകൂടത്തെയും നശിപ്പിക്കും. ഈ ദൈവഹിതം ഞങ്ങൾക്കു ബോധ്യമുണ്ട്. മൂന്നര വർഷം മുൻപ് ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. ഇതിന് ഇപ്പോൾ ദൈവം മറുപടി നൽകുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ജർമനിയെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി, ഈ നാത്സി ഭരണകൂടത്തെ (ഇത് എതിർക്രിസ്തുവാണ്) തകർക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. ആത്മീയനവോത്ഥാനത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ച ജർമനിയെ അവിടുന്ന് ഹിറ്റ്ലറിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കും. മോശെ

യുടെ കാലത്ത് മിസ്രയീം സൈന്യത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്തതുപോലെ തന്നെ അവിടുന്ന് നാത്സികളോടും ഇടപെടും. ഹിറ്റ്ലർ ഒന്നുകിൽ യുദ്ധങ്ങളിൽ തന്നെ തകർന്നു വീഴും. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ആഭ്യന്തരകലാപത്തിലൂടെയോ ജർമനിയിൽ തന്നെ നാത്സികൾക്കെതിരെ ഉയരുന്ന ഒരു ജനമുന്നേറ്റത്തിലൂടെയോ ഹിറ്റ്ലറുടെ പതനം സംഭവിക്കാൻ ദൈവം ഇടവരുത്തും.”

യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം വാസ്തവത്തിൽ റീസിനും കൂട്ടർക്കും ഒരു ‘ഷോക്ക്’ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ വേഗത്തിൽ അവർ അതിൽ നിന്നു വിടുതൽ നേടി വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെ പ്രാർത്ഥനയിലേക്കു തിരിച്ചു വന്നു. മൂന്നര വർഷം മുൻപ് എടുത്ത് പ്രതിജ്ഞയിലേക്കുള്ള മടക്കമായിരുന്നു അത്- അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുംപോലെ ‘ദൈവരാജ്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥനയിൽ പിശാചിനെതിരെ യുദ്ധം നയിക്കുക.’ സുവിശേഷത്തിനു തടസ്സം ഉണ്ടാകരുത്. യുദ്ധത്തിന്റെ ദീർഘവർഷങ്ങളിലൂടെ നീളം ദൈവികഭാരം ഏറ്റെടുത്തു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സന്നദ്ധ സംഘമായി റീസും കൂട്ടരും പ്രവർത്തിച്ചു. ശത്രു പരാജിതനാകുന്നതുവരെ അവർ മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിച്ചു.

യുദ്ധം ഒരു മാസം പിന്നിട്ടപ്പോൾ പൊടുന്നനെ ഹിറ്റ്ലർ ഒരു വാഗ്ദാനം മുന്നോട്ടു വച്ചു- വേണമെങ്കിൽ യുദ്ധം നിർത്താം, സമാധാനമാകാം. അപ്പോൾ കോളജിന്റെ അഭിപ്രായം ബ്രിട്ടീഷ്-പ്രധാന മന്ത്രിയുടേതിനോടു ചേർന്നുപോകുന്നതായിരുന്നു- “യുദ്ധം തുടരട്ടെ, ഹിറ്റ്ലറിനും തകരുന്നതുവരെ യുദ്ധം മുന്നോട്ടു പോകട്ടെ.”

യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ റീസ് ഹൊവൽസ് എഴുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരു തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിൽ കോളജിന്റെ നിലപാടു വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. “നാത്സികളുടെ നാശം പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:

ദൈവം ഏകാധിപതികളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു”- ഇതായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ തലക്കെട്ട്. പുസ്തകത്തിൽ റീസ് ഇങ്ങനെയും എഴുതി: “ജർമനിയിലെ പാസ്റ്റർ നെയ്മൊള്ളറേയും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം പീഡനക്യാമ്പിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നൂറു കണക്കിനു മറ്റു സുവിശേഷവിഹിത സഭാംഗങ്ങളെയും അവിടെ നിന്നു ദാനിയേലിന്റെ ദൈവം വിടുവിക്കും. ആ സ്ഥാനത്തു തീവ്രവാദികളായ നാത്സിഭീകരരെ ദൈവം അടയ്ക്കും, വേഗത്തിലുള്ള മരണം കൊണ്ടു രക്ഷപ്പെട്ടു പോകുന്നവരെപ്പോലുള്ള നാത്സികളെല്ലാം ആ പീഡനക്യാമ്പുകളിൽ തന്നെ ചെന്നടിയും.”

മൂസ്സോളിനിക്കു നേരിട്ട തിരിച്ചടിയെത്തുടർന്ന് റീസ് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: “ജർമനിയുടെ മേലുള്ള വിജയം പൂർണ്ണമായിക്കഴിയുമ്പോൾ എത്രോപ്പ്യയും എത്രോപ്പ്യക്കാർക്കു തിരിച്ചു കൊടുക്കണം. എത്രോപ്പ്യയെ സുവിശേഷീകരിക്കാനുള്ള ദൈവിക പദ്ധതിയാണ് ഇതിലൂടെയെല്ലാം നിറവേറുന്നത്.”

റഷ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള റീസ് ഹൊവൽസിന്റെ മറ്റൊരു നിരീക്ഷണവും ശ്രദ്ധേയം: “തിന്മ നിറഞ്ഞ നാത്സിഭരണത്തെ തകർക്കാനുള്ള ദൈവിക പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണു സോവിയറ്റ് റഷ്യയും ബോൾഷെവനിസവും.” എന്നാൽ സ്റ്റാലിനെക്കുറിച്ച് റീസിനു വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായമായിരുന്നു: “ദൈവസഭയ്ക്ക് എതിരെ ഇപ്പോഴും ഒരു പക്ഷേ ഭാവിയിലും പിശാച് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുക ഈ മനുഷ്യനെ ആയിരിക്കും”

ശത്രുവിനെതിരെ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു റീസിന് ഉത്തമബോധ്യമുണ്ടായിട്ടും ദൈവജനത്തിന്റെ ഭാഗത്തു ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു റീസ്. “നാം യിസ്രായേല്യരെപ്പോലെ (ന്യായാധിപന്മാർ 20:26) ദൈവത്തിന്റെ സഹായത്തിനായി നിലവിളിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടുന്ന് ഇടപെടുന്നതിനു

മുൻപ് പലതിരിച്ചടികളും നമുക്കു നേരിടേണ്ടി വന്നേക്കാം. പക്ഷേ ഒടുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ സഹായം നമുക്കു ലഭ്യമാകും. തീർച്ച.”

നോക്കുക: റീസിന്റെ ഈ പ്രസ്താവനകളും എഴുത്തുകളും 1939 നു മുൻപുതന്നെ വന്നവയാണ്. ഇവ പിന്നീട് അക്ഷരം പ്രതി നിറവേറുകയായിരുന്നല്ലോ.

അല്പ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞു റീസ് മറ്റൊരു പ്രവചനം നടത്തി. 1940 ജനുവരി എട്ടാം തീയതിയിലെ ‘ദ് വെസ്റ്റേൺ മെയിൽ’ ദിനപത്രത്തിൽ അത് ‘വെൽഷ് ബൈബിൾ കോളജ് ഡയറക്ടർ യുദ്ധം അവസാനിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു’ എന്ന തലക്കെട്ടിനു താഴെ ഇങ്ങനെ അടിച്ചു വന്നു: രാജ്യത്തെ എല്ലാ നിതികരിക്കപ്പെട്ടവരും ഫലപ്രദമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു തയ്യാറാവുമെങ്കിൽ യുദ്ധവും ബ്ലാക്ക് ഔട്ടും ഒക്കെ ഉടനെ ഒഴിഞ്ഞുപോകും..... ഈ ‘വിറ്റ് സണ്ടേ’യ്ക്കു മുൻപ് ദൈവം ഇടപെട്ട യുദ്ധം അവസാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾക്ക് അത് എത്ര ആശ്വാസകരമാകുമായിരുന്നു.”

പക്ഷേ റീസിന്റെ ഈ പ്രവചനം നിറവേറിയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല വിറ്റ്സണ്ടേ എന്ന മേയ് 12 നാണ് ഹിറ്റ്ലറിന്റെ പട്ടാളം ഹോളണ്ടിലും ബെൽജിയത്തിലും ഇരമ്പിക്കയറിയത്. തുടർന്ന് മേയ് 29 ന് ‘ഡൺകിർക്ക് ഒഴിപ്പിക്കൽ’ നടന്നു. ഈ കറുത്ത ദിനങ്ങൾ ബ്രിട്ടന് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവില്ല. ഈ ദിനങ്ങളിലാണ് ‘എനിക്ക്, നിങ്ങൾ പടയാളികൾക്ക്, രക്തവും വിയർപ്പും കഷ്ടപ്പാടും കണ്ണീരുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്യാനില്ല’ എന്ന ചർച്ചിലിന്റെ പ്രശസ്തമായ പ്രസംഗം നടന്നത്.

യുദ്ധം അവസാനിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച റീസിന്റെ പ്രതീക്ഷ നടന്നില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവചനങ്ങളൊക്കെ ‘ചീറ്റിപ്പോയെ’ന്നും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ

തോന്നാം. എന്നാൽ ആ ദിവസങ്ങളിൽ കോളജിൽ നടന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ, ഉപവാസയോഗങ്ങൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ചു കോളജുഡയറിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ വായിച്ചാൽ നാം അത്ഭുതപ്പെട്ടു പോകും. മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും മൂന്നു മീറ്റിംഗുകൾ നടന്നു. യുദ്ധം കണ്ടു പേടിച്ച് ഒരു പറ്റം ആളുകൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നില്ല ആ മീറ്റിംഗുകൾ. വിജയഭൂമികയിൽ നിലയുറപ്പിച്ച് വ്യക്തതയോടെയും ഉറപ്പോടെയുമാണ് അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നത്. പുറമെ പ്രവചനങ്ങൾ പാളിപ്പോയെങ്കിലും റീസും കൂട്ടരും ആത്യന്തിക ഫലത്തിനായി നിരാശപ്പെടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു.

ദൈവം പ്രാർത്ഥനാ സംഘത്തെ പിന്തുണച്ചില്ലെന്നു ചിന്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നാം താഴെപ്പറയുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ നമ്മോടുതന്നെ ചോദിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും: “നൂറോളം പേർ അടങ്ങുന്ന സംഘം യുദ്ധകാലത്ത് ഉടനീളം ജർമനിയുടെ പരാജയത്തിനായി സ്ഥിരമായി മറ്റൊരാളെയാണു പ്രാർത്ഥനയിൽ പോരാടിയിട്ടുള്ളത്? ബ്രിട്ടനിലോ അമേരിക്കയിലോ ലോകത്തു മറ്റൊരിടത്തെയെങ്കിലുമോ ഒരു ദിവസം പോലും മുങ്ങാതെ മറ്റൊരാണു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളത്? സഖ്യകക്ഷികളുടെ സൈനികർ കടലിലും കരയിലും ഓരോ ദിവസം മൈലുകൾ വച്ചു പിന്മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, പല രാജ്യങ്ങളും പരാജയം സമ്മതിച്ചപ്പോൾ, ജർമനി-ഇറ്റലി-ജപ്പാൻ അച്ചുതണ്ട് വച്ചടി വച്ചടി വിജയത്തിലേക്കു കൂതിച്ചപ്പോൾ നിരാശപ്പെടാതെ മറ്റൊരാണ് അവരുടെ പരാജയത്തിനുവേണ്ടി മടുത്തുപോകാതെ ഒരു സംഘമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്?”

കോളജിലെ ‘പ്രാർത്ഥനയജ്ഞം’ ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും വൈകുന്നേരം ഏഴുമണി മുതൽ അർദ്ധരാത്രി വരെ, അത്താഴത്തിനുള്ള ചെറിയ ഇടവേളയൊഴിച്ച്, ഇക്കാര്യത്തിനായി എല്ലാവരും ചേർന്നു പ്രാർത്ഥിക്കും. ഒരു ദിവസം

പോലും ഈ പ്രാർത്ഥന മുടങ്ങിയില്ല. എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ ഒരു മണിക്കൂർ പ്രാർത്ഥന ഇതു കൂടാതെ നടന്നിരുന്നു. മിക്കദിവസങ്ങളിലും ഉച്ചയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു കൂടിവന്നു. കൂടാതെ യുദ്ധത്തിന്റെ തീവ്രത അനുഭവപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ പല ദിവസങ്ങൾ തുടർച്ചയായി പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും കോളജിൽ നടന്നു.

വിറ്റ്സണ്ടേയ്ക്കു മുൻപ് നടന്ന മീറ്റിംഗിൽ റീസ് ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചു: “ദൈവം മുഖാന്തരം നാം പ്രവചനം നടത്തി. ദൈവം മുഖാന്തരം നാം അതിൽ നില്ക്കുന്നു, ദൈവം മുഖാന്തരം നാം ശത്രുവിനെതിരെ നില്ക്കുന്നു. ‘നീ നടത്തിയ പ്രവചനം മൂലം നീ ഭയപ്പെടരുത്. നാത്സികളെ നീ പേടിക്കുകയും ചെയ്യരുത്’ - ദൈവം കഴിഞ്ഞ രാത്രി എന്നോടു പറഞ്ഞു. പുതിയ സംഭവവികാസങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും നാം നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന അല്പം പോലും മാറ്റരുത്. കഴിഞ്ഞ ഒൻപതു മാസമായി നമ്മുടെ കൺമുൻപിൽ ദൈവരാജ്യം മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത് എന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എനിക്ക് അല്പം പോലും ഖേദമില്ല. ‘ഞാൻ നാത്സികളെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പോകുകയാണ്-ദൈവം പറഞ്ഞു. ഇതു പരിശുദ്ധാത്മാവും പിശാചും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടമാണ്. കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷമായി ഈ പോരാട്ടത്തിൽ നാം ദൈവത്തിന്റെ പക്ഷത്തു നില്ക്കുന്നു.’

ഒടുവിൽ വിറ്റ് സണ്ടേ വന്നപ്പോൾ, സമാധാനത്തിനു പകരം യുദ്ധരംഗം കലുഷിതമായി. ജർമനിയുടെ പട്ടാളം ബെൽജിയത്തിലും ഹോളണ്ടിലും ഇരമ്പിയെത്തിയപ്പോൾ റീസ് കോളജിലെ പ്രാർത്ഥനാ യോഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘നാം പ്രവചനത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ പോകേണ്ട. യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുവരായ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു സംശയം വരേണ്ടതില്ല. ഇപ്പോൾ വിജയ

ത്തിനുണ്ടായ ഈ കാലതാമസം തന്റെ മഹത്വത്തിനാണെന്നു ദൈവം പറഞ്ഞാൽ നാം അതിൽ വിജയം എടുക്കുകയാണുവേണ്ടത്. കാലതാമസത്തിൽ മഹത്വമില്ലെന്നു തോന്നും, നാം അതിൽ വിശ്വാസം കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ. പരാജയം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിന്നു വ്യത്യസ്തനായ ഒരു മനുഷ്യനായേനോം. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഒരിക്കലും ഒരു പരാജയമല്ല. ഈ കാലതാമസത്തിനായി ദൈവത്തിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ നന്ദി പറയുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. ലോകത്തിന്റെ കണ്ണിൽ മരണം എന്നു തോന്നുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനു വിജയമാണ്.”

അടുത്തദിവസം അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു: “ഈ പ്രവചനത്തിന്റെ നിറവേറലിനുണ്ടാകുന്ന കാലതാമസം നമുക്ക് ഒരു മഹത്തായ മരണം തന്നെയാണ്. നാം മരിച്ചാലേ നൂറു മടങ്ങു ഫലം ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ.

നാം നിരാശരാകാതെ വീണ്ടും പ്രാർത്ഥനാ പോരാട്ടത്തിലേക്കു പോകുകയാണ്. പ്രഭാതം പോലെ വിജയം നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് ഒടുവിൽ ലഭിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ മുന്നോട്ടുപോകുകയില്ലേ? ഇക്കാര്യം ലോകമെങ്ങും മുഴങ്ങണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു: ‘നമ്മുടെ കർത്താവ് ദൈവമാണ്.’

പ്രാർത്ഥനാ പോരാട്ടത്തിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചുപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കാതെ വന്നാൽ നിരാശയും അധൈര്യവും വരാം. എന്നാൽ തന്റെ പ്രാർത്ഥനാ പോരാളികളെ നിരാശ വരാതെ ഈ നിലയിൽ നിർത്തരം ഉത്തേജിപ്പിച്ചു നിർത്താൻ റീസിനു കഴിഞ്ഞു. ഫലം മഹായുദ്ധത്തിന്റെ നീണ്ട വർഷങ്ങളിലെല്ലാം ഇടതടവില്ലാതെ കോളജിൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥനയുടെ ധൂപം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. (തുടരും)

IS IT FINISHED

Question:

Jesus said "It is finished" just before He died. So I have heard that we need to simply stand in the finished work of Jesus. So why doesn't Jesus take us up to heaven the moment we're born again? Why have us remain on this earth?

Answer:

The finished work of Jesus is very important. Unfortunately, many people only hear this message only around Good Friday and Easter, since these were the last recorded words of Jesus before He died. *John 19:30 – Therefore when Jesus had received the sour wine, He said, "It is finished!" And He bowed His head and gave up His spirit.*

But we need to be often and perpetually reminded of what Jesus finished. But even then, there is a work that is still not finished in the work of God, and where we play a part. So I want to briefly talk about what is finished and what is not finished.

It is finished:

Just before Jesus died, He told the Father in John 17:4 that He had accomplished the task given by the Father. And then, through His death and resurrection, there was a further sense of completion. There are several passages that talk about what Jesus accomplished on the cross, and it is too much to go into detail here. But for example, we read that when Jesus made purification for our sins (Hebrews 1:3-4) and offered Himself as a perfect sacrifice for sins for all time (Hebrews 10:11-120, enduring the cross and despising the shame (Hebrews 12:2). After this, Jesus was now able to sit down at the right hand of God. He had accomplished everything He needed to do, so He was able to sit down. Jesus our Great High Priest had finished His work, so He could now sit down.

And because of the finished work of Jesus, we gain a whole lot. For example, we have FULL ACCEPTANCE before God in Jesus (Ephesians 1:4). We also have right-standing and can come boldly and with full

confidence to God because of that (Hebrews 4:15-16). So we NEVER, EVER have to be afraid of the Most Holy God when we come in the Name of Jesus, because Jesus has made purification for sins for all time!

This is a drastic shift in relating with God, and I'd dare say that even the godliest of saints barely comprehends the majesty of this. We ALL need to have a greater revelation of this truth. So this must be preached from the pulpits constantly and repeatedly, because we are all so dull of hearing and so slow to believe it.

But it is also NOT finished:

We must remember that we cannot claim that Jesus was God and died personally for us, but then live as if this deserves anything less than our ever-growing admiration and devotion to Him. And we are asked live out our devotion to Him. So it is in this sense that the work of God and the purpose of Jesus' sacrifice is not finished as yet.

Hebrews 10:11-13 – Every priest stands daily ministering and offering time after time the same sacrifices, which can never take away sins; but He, having offered one sacrifice for sins for all time, sat down at the right hand of God, waiting from that time onward until His enemies be made a footstool for His feet.

Yes Jesus did sit down, but the work is not finished because Jesus is WAITING now. He is waiting for His enemies to be made a footstool for His feet.

But weren't all the enemies of Jesus defeated on the cross? Yes, every single evil force of darkness was defeated. And the leader of them all, the devil himself, was utterly and permanently defeated. So why then is Jesus waiting?

Jesus is waiting for OTHER enemies to be made a footstool for His feet. And this is where we come in. We as the Body of Jesus Christ play a part in the great story of God, because there are enemies within US that need to be defeated as well. And God doesn't do this by Himself. Like carpenters, we are asked to work with the Holy Spirit to cut, chisel, and ultimately fashion a beautiful and holy footstool for Jesus out of the enemies of Christ within us.

And what are these enemies? It is our flesh that only and always desires to do its own will (Galatians 5:24; Hebrews 10:8-9, 19-25). And even after we are born again and the Spirit of God lives in us, this self-will can be constantly corrupted by the spirit of the world (Galatians 6:14; 1 John 2:15-17) whose god is the devil (2 Corinthians 4:3-4).

These enemies of Jesus are the planks of wood that need to be made into a footstool for Jesus. And we cannot do this in our own strength.

Yes, WE are the ones who are asked to resist the devil (James 4:7), and WE are the ones who must flee all sin (2 Timothy 2:22), and WE are the ones who must work out our salvation with fear and trembling (Philippians 2:12). These are all Biblical commands directed at us. But we also bow before God and ask Him to give us His Holy Spirit to give us the grace and strength for this task, because it is Him who is at work within us (Philippians 2:13), and He is the One who will finish what He has started within us (Philippians 1:6). So it's a life where both the Holy Spirit and we fashion this footstool for Christ (Romans 8:13). The Holy Spirit groans and convicts and most HELPS us in this footstool-making work.

Now just recently, many in the Christian world celebrated Good Friday and Easter Sunday as a way to remember the death and resurrection of Jesus Christ. And many memorialized this time through various things like fasts, special church services, and even Facebook posts. Since there is no explicit command to celebrate these days, we are not compelled to celebrate it. But what is NOT OPTIONAL is memorializing these acts of Christ by a permanently changed life. This is explicitly commanded in Scripture.

So we must remind ourselves that all the well-meaning sermons we preached, all the songs we sang so happily to, and even all our touching thoughts about Good Friday and Easter will be played back to us when we stand before God. God WILL NOT ask us if we celebrated Good Friday and Easter. But God WILL ask us if we changed our lives (and kept changing our lives) to reflect the life of Jesus because of His sacrifice. **And God will judge and reward us based on how well we were able to take the enemies of Jesus that lay within us and make them into a holy footstool for Jesus.**

So I hope that the Lord will grab a hold of our hearts to build on the finished work of Jesus. Is it possible that Jesus is waiting to return until just YOU complete your footstool? This is how I personally take this verse for myself. Maybe it's just me that the Lord is waiting on. Maybe once He sees that my footstool is ready, the Lord will be ready to come again. 1 John 2:28-29 encourages us to stand before Jesus with full confidence and not shrink away from Him because of any bit of shame.

Your fellow carpenter in fashioning a footstool for Christ,
Sandeep

(please mail your genuine doubts to: sandeep@poonen.org)

